2013
ЖОВТЕНЬ
№10 (249)

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

XVIII Міжнародна проща Вервиці за єдність Церкви

5-6 жовтня 2013 року Божого
Монастир Успіння Матері Божої
с. Погоня Тисменицького деканату
Івано-Франківської Архієпархії

Програма прощі
Субота, 5 жовтня

13.30 — Реєстрація учасників прощі
14.00 — Співана вервиця — радісні таїнства
15.00 — Молодіжна програма і складання Дарів для Цариці Покуття
16.00 — Співана вервиця — світлі таїнства
17.00 — Освячення Собору Матері Божої, що славиться Чудами в Погоні
18.00 — Архієрейська Свята Літургія
20.00 — Молебень до Матері Божої із Погоні
21.00 — Співана вервиця — страстні таїнства
22.00 — Хресна Дорога

Цариця Покуття запрошує всіх у Погоню

Програма прощі
Неділя, 6 жовтня

00.00 — Ватра, духовна програма: розважання, духовні пісні, в церкві — нічні чування
06.00 — Утреня
07.00 — Свята Літургія *(для священиків, сповідників та віруючих (мирян), які після нічних чувань повертаються додому*
08.00 — Урочисте винесення Чудотворної ікони Матері Божої
09.30 — Співана вервиця — Славні таїнства
11.00 — Архієрейська Свята Літургія віднова посвяти Непорочному Серцю Марії

Контактний телефон: 067 344 35 52 – о. Никодим, ЧСВВ

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ ЗАПРОШУЮТЬ

на 10-літній ювілей
посвячення дерев'яного храму в КРЕХОВІ
14 жовтня 2013 р., на празник Покрову Матері Божої

ПРОГРАМА СВЯТКУВАНЬ

Неділя, 13 жовтня – переддень Празника Покрову Матері Божої
18:00 – Вечірня з Литією. Мирування
Понеділок, 14 жовтня 2013 р. – Покров Матері Божої
9:30 год. – Святкова Утреня
10:30 год. – Зустріч Владики Йосифа Міляна
11:00 год. – Архиєрейська Свята Літургія

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

ЦАРЮЙ МІЖ НАМИ, ІСУСЕ!

Серце людини – штурвал корабля. Залежно від того, хто стоїть за ним і як управляє, так корабель і пливе. Певним чином людина також є кораблем, який пливе по морю життя. Це море буває спокійне, а іноді розбурхані вітром хвилі вигойдують кораблем то вліво, то вправо, спричинюючи небезпеку для плавця, а то й топлять його. Якого мудрого й сильного керманича потребує плавун, аби не піддатися великим випробуванням невблаганного моря! Не менші виклики ставить перед людиною й життя. Ми пливемо, і чим дальше від берега, тим краще розуміємо, що без доброго капітана нам не обійтися.

То правда: яке серце людини, таке її життя. Якщо наше серце наповнене Божим Духом, миром, правдою, любов'ю – світ не може нас подолати, потопити, ми сильні й непереможні. Зате коли серцем керують лихі думки, спокуси, пусті бажання – це не тільки значить, що ми віддаємо свій корабель у руки нерозумного, недосвідченого провідника, але ставимо за штурвал того, хто хитро й підступно прагне розтрощити наше судно й безжалісно пустити нас і всіх, що з нами, під глибокі морські води на саме дно.

У жовтні ми святкуватимемо дуже важливе католицьке свято – празник Христа Царя. Цей день особливий тим для практикуючих католиків, що кожна родина в особливий спосіб віддає себе всеціло у посвяту Христа Царя під час так званої Інтронізації. Бракує нам сьогодні в державі добрих керівників, у Церкві святих, а в родинах – чистих сердець, які міцно й на віки наповнював і єднав би Христос, Цар Всесвіту. Подумаймо тільки, скільки розбитих кораблів на морському дні! А чи були б вони там, коли б віддали себе в руки Того, хто є Дорогою, Правдою й Життям?

Віддаймо своє серце-штурвал Христові, щоб тільки Він його безпечно провадив до вічного життя, будьмо завжди послушні кожному Його Слову. Пильно ідімо назустріч Йому з Марією, особливо в цей місяць жовтень у молитві на Вервиці шукаймо Світла, яке покаже нам шлях до Неба. Через Вервицю Христос царює в наших серцях і провадить нас до спасіння. Знаменні слова-заклик написав папа Пій X у своєму тестаменті: «Поміж усіма молитвами Вервиця є найкращою, вона приносить найбільше ласк. Вона є молитвою, яка найбільше зворушує Серце Божої Матері. Хочете миру вдома, моліться на Вервиці у сім'ї... З Вервицею – в Серце Матері! Через Серце Матері – до Серця Спасителя! З Вервицею – до Неба!» Нехай Христос-Цар і Цариця Вервиці святої повсякчасно скріплюють і підносять наші душі до небесних висот.

ЗМІСТ

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ	6
НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД	7
ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИСТОПАД	10
БОГ ЖИВЕ МІЖ ЛЮДЬМИ	11
ЛІТУРГІЯ КРОК ЗА КРОКОМ	14
НЕ ВБИВАЙМО БЛИЖНЬОГО СВОЇМ ЯЗИКОМ!	17
СИМВОЛОМ ЖИТТЯ Є САМЕ ЖИТТЯ	18
НАЙПОШИРЕНІШІ ГРІХИ	19
ЯК НЕ ВАРТО СПОВІДАТИСЯ!	21
БЛАЖЕННІ ЧИСТІ СЕРЦЕМ…	24
ОТЕЦЬ МИХАЙЛО МЕЛЬНИК	25
НОВИНИ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ	28
МОЛОДІЖНА ПРОЩА ДО ГОШІВСЬКОЇ ОБИТЕЛІ	30
ОСВЯЧЕННЯ КАПЛИЧКИ	32
СВЕРЖАНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР	33
З ЛЮБОВ'Ю ДО БЛИЖНЬОГО	35
БУДОВА СВЯТИНЬ	39
НІЧОГО НЕМАЄ ВИПАДКОВОГО	46
РЯДКИ ПОЕЗІЇ	47
ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС	48
КРОСВОРД «МОЛИТВА ТА ПІСНЯ»	50

МІСІОНАР

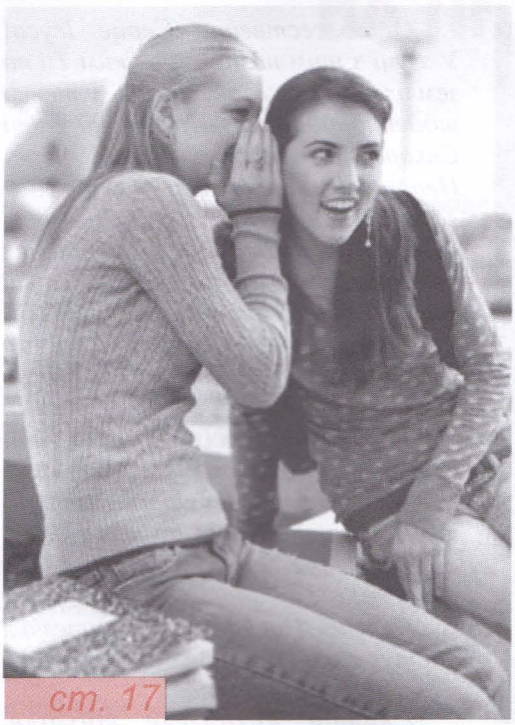
ст. 17

ст. 30

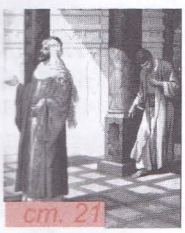
ст. 21

ст. 35

Головний редактор:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Заступник головного редактора:
о. Христофор Ганинець, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Корнилій Яремак, ЧСВВ
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
о. Миколай Микосовський, ЧСВВ
бр. Юстин Борис, ЧСВВ

Літературний редактор і коректура:
о. Віталій Попадюк, ЧСВВ

Дизайн і комп'ютерна верстка:
о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
"Місіонар", вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net www.misionar.info

Підписано до друку 25.09.13. Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

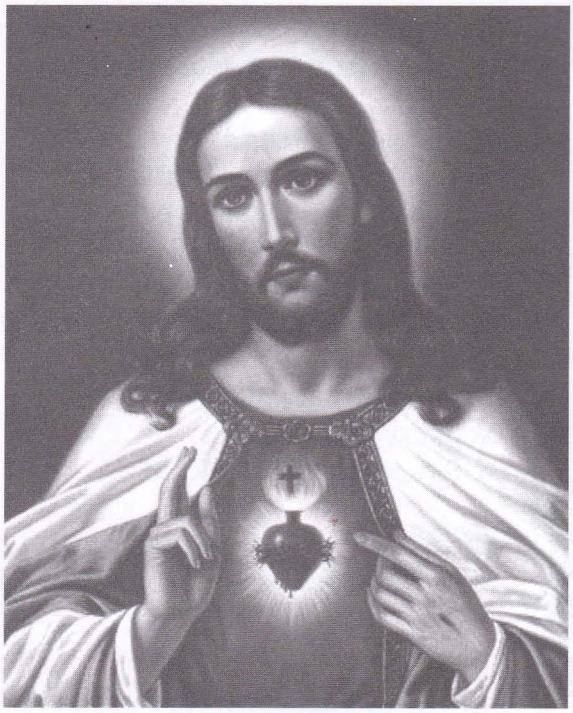

О Найсвятіше Серце Ісуса, помилуй нас!

О Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, покровителю і заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб священики, які переживають труднощі, одержали полегшу у своїх стражданнях, допомогу в сумнівах та утвердження у вірності.

МІСІЙНИЙ: Щоб Церкви Латинської Америки, як плід континентальної місії, посилали місіонерів в інші помісні Церкви.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні була подолана корупція та несправедливість.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИСТОПАД

підготував
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

ЗАГАЛЬНИЙ: **Щоб священики, які переживають труднощі, одержали полегшу у своїх стражданнях, допомогу в сумнівах та утвердження у вірності.**

Згідно з дослідженням «Словника біблійного богослов'я», ще у всіх стародавніх релігіях були служителі культу, охоронці священних переказів, провидці, – герольди божества. В Ізраїлі, без огляду на соціальну еволюцію і догматичний розвиток, що панував упродовж віків, священство постійно здійснювало два основоположні служіння, дві форми посередництва – служіння культу й служіння слова. Священиче служіння у старозавітніх народів, сусідніх із Ізраїлем, часто здійснював цар, для прикладу, в Месопотамії та Єгипті. Йому допомагало в цьому духовенство, яке було ієрархічно організоване, найчастіше спадково. Це була, так би мовити, автентична каста. Чогось подібного не було в патріархів. Вони не мали ані храму, ані особливих священиків для служіння Богові Авраама, Ісаака і Якова. Патріярхи поставили жертовники в Ханаанській землі і приносили Богові жертви. У них було родинне священство, притаманне більшості старозавітніх народів. Єдині священики, про яких згадується, – чужинці: Таким був цар-священик Салемський, Мелхиседек – «священик Бога Всевишнього» і жерці фараона. За Святим Писанням, коліно Леві в той час ще зовсім не знало Богослужіння. Є відомим у християнському світі священство Арона.

Свята Тайна священства у сьогоднішньому вигляді, безперечно, має свій відповідний процес розвитку, вона формувалася відповідно до планів Господа, Божого Об'явлення. До зобов'язань священиків Старого Завіту входило здебільшого служіння Торі. Духовне старозавітне надбання набуло своєрідної повноти значення лишень в Ісусі Христі, адже він виповнив його та перевершив… Загальний закон Одкровення в найбільшій мірі стосується священства. Божий Син чи Син Людський – єдиний священик, хоча сам Господь Себе таким ніколи не іменував, бо в Його тодішньому середовищі цей сан, маючи особливе призначення, належав до прерогативи Левітів. Христове завдання було відмінне, більш широке і більш творче. Спаситель визначав свою місію, користуючись священичими термінами, таємничими й образними висловами, як наприклад, у притчах. Христос не говорив безпосередньо про своє Священство, одначе діяв як священик, думаючи при тому про новозавітній народ як про народ священичий. Особисте Священство Господь у людському тілі започаткував

принесенням жертви і служінням Слова. Наслідуючи науку Христа, апостоли представляли християнське життя як літургію, участь у священстві Єдиного Священика. Праведне життя християн стає немовби священнодійством. Спаситель залучив свій народ до свого Священства. У Новому Завіті, як і в старозавітному часі, оте священство не може здійснюватися інакше, як через служителів, яких покликав на службу Бог. І, між іншим, Христос закликав Дванадцятьох з метою довірити їм відповідальність за Божу Церкву, підготувавши неабияк до служіння Слова – апостоли пішли шляхом свого небесного Вчителя…

Яким має бути сучасний пастир-священик, щоб догодити своїй пастві?

Святий Йоан Золотоустий писав: «Священик має володіти великою мудрістю й розважливістю і мати безліч очей зусібіч, бо живе не для себе одного, а для багатьох людей»… А римський Понтифік Пій XII в енцикліці «Про священство» пише, що священик має відректися світової реальності і більше журитися тим, що є якраз Господнім… Христова Церква тому й установила закон целібату, щоб він міг цей ідеал швидше та краще осягнути, віддавшись повністю на службу Творцеві та пам'ятаючи, що він є Божим служителем і отцем душ. За ним через цей закон целібату священний служитель у цілості не втрачає привілею батьківства, бо в дійсності його безмежно побільшує: хоч і не кличе потомства до цього туземного та проминаючого життя, зате породжує його до життя позаземного та вічного.

Підсумовуючою є думка Папи Франциска, що «обуржуазнювання серця паралізує душу». Люди розуміють, якщо священик відчуває себе батьком душ і поводиться відповідно, якщо він перебуває з ними, щоб знати і розділяти радість і труднощі повсякденного життя. Люди відчувають, чи є він пастирем чи найманцем, якщо знову використовувати євангельський образ, чи є він батьком чи чиновником, посередником або маклером, який використовує Церкву замість того, щоб служити їй усім життям. Також люди мають не творити свій образ про нього, але намагатися зрозуміти, допомогти у сумнівах чи стражданнях, допомогти повернути якщо є потреба, священику людську подобу. Тільки тісна співпраця у духовній і побутовій площині буде запорукою розвитку Церкви і спасіння людських душ.

МІСІЙНИЙ: Щоб Церкви Латинської Америки як плід континентальної місії посилали місіонерів в інші помісні Церкви.

У різний спосіб Святий Дух готує, виховує і кличе відважні душі для посвяти справі місії. Один місіонер, після довгих років служіння в Індії, повернувшись на батьківщину, в Шотландію, виступав у соборі із закликом до місії. Відгуків не було… Тоді він вигукнув: «Коли наша королева має потребу у добровольцях для війни, то відгукуються сотні молодих людей, а коли кличе сам Господь, то не йде ніхто! Хіба у Шотландії немає більше синів для проповіді Христа в Індії?» Ці слова зворушили людей. Багато піднялися

із своїх місць з словами: «Я піду! Я піду!»…

Якщо Господь кличе нас бути місіонерами, то ми самі маємо спочатку пережити зустріч з ним у житті, в серці, щоб служіння було природним, органічним, не задля... Знати Христа не зі слів інших духовних осіб, наукових праць чи богословської літератури, хоч і це потрібне, але пережити особистий досвід зустрічі й спілкування з Богом. Дипломи, звання й посади не допоможуть місіонеру без знання Бога й любові до людей. Місія – це не робота, не хобі. Це життя, до кінця віддане Богу й спасінню людей. Вставати, жити, прокидатися серед ночі з молитвою за навернення грішників. Це бути ніби олівцем у руках Бога: ламатися, затуплюватися, але знову загострюватися й списуватися до кінця ради Христа…

Важливо пам'ятати, що місія не окреслюється тільки офіційним посланництвом Церкви, місія починається там, де ми є. Місія – це також бути уважним чоловіком, люблячим батьком, добрим сусідом, колегою по роботі. Якщо нас не турбує душа сусіда, ми не відчуємо потреби душ на іншому континенті, значить зустріч, як така, з Христом у нас ще не відбулася. Наш святий обов'язок, відповідальність і великий привілей: нести людям Євангеліє Христа й показувати їм дорогу до Небесного Отця.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні була подолана корупція та панувала справедливість.

Що стосується цього пороку то, наприклад, архієпископ Маніли констатує, що «ми живемо у світі, де корупція присутня в політиці та в суспільстві», і нічого дивного, що «навіть у Церкві є така спокуса». Україна також не осторонь цієї зваби.

Папа Франциск, говорячи про корупцію, зауважує: «Ми маємо визнати, що ці речі є і в Церкві, і не з учорашнього дня». Але він нагадав, що Церкву завжди очищали і очищають «Євангеліє, сміливість, відкритість і Дух Господній». А далі Церква має ділитися цією чистотою із державою, з кожним її громадянином. Це є актом мужності «визнати, що хвороба є в серцях людей, в суспільстві та, на жаль, в Церкві», і що це не мужність авантюриста, «який хоче реалізувати амбіції», але довіра до Бога, «котра здобуває перемогу над злом і гріхом світу». Подібно як людина залежна від алкоголю чи від наркотиків: поки не визнає свою несвободу – не зцілиться…

Папа Франциск напевно буде мати опір з різних сторін, як мають це й чесні політики в нашій державі, але істина – дорожча. Стояти на сторожі правди і справедливості є обов'язком кожної християнської душі. Але потрібно спочатку викорінити із свідомості пересічних громадян, що йдучи до якогось чиновника, потрібно «щось мати» чи «щось дати», а ці слуги суспільства мають навчитися забувати – «щось брати»…Та щоб були «вовки ситі і вівці цілі», мають бути відповідні зарплати, відповідний президент, відповідна держава: «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИСТОПАД:

МУЧЕНИК ТЕРЕНТІЙ

ДЕНЬ В КАЛЕНДАРІ 10 ЛИСТОПАДА

Цього місяця свята Церква (східного обряду) віддає честь пам'яті святих мучеників Терентія, Неоніли і їх семи дітей.

Блаженний Терентій був благочестивим християнином. Він законним шлюбом поєднався із єдиновірною Неонілою і народив із нею семеро дітей: Савила, Фота, Теодула, Вила, Єракса, Нита і Євникію – і виховали їх у благочесті.

«Узяті були від нечестивих усі вкупі, батьки й діти і, поставлені перед беззаконним судищем, ясно Христа сповідали, ідолів же ганьбили, через що підвішені були і терзані без милосердя, також оцтом рани поливали їхні і вогнем підпалювали. Святі ж молилися тихо й одне одного втішали. Не зневажив Бог моління їхнього, послав святих своїх ангелів, котрі від вуз їх звільнили і цільбу ранам їхнім подали. Злочестиві ж, бачачи святих, раптово від вуз звільнених і від ран зцілених, вельми жахнулися. По тому звірам дані на з'їжу, але анітрохи зле не постраждали, звірі-бо, за Божим повелінням, лютість змінили на овечу покірливість. Тоді у конов із киплячою смолою були вкинені, відтак погас вогонь і конов охолов, і стала смола як вода холодна. Побачили злочестиві, що не беруться до них муки, і відсікли мечем їхні голови» (згідно з книгою «Життя святих»).

БОГ ЖИВЕ МІЖ ЛЮДЬМИ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Христос – намет Божий між людьми

«Багаторазово і багатьма способами Бог говорив колись до батьків наших через пророків. За останніх же оцих днів Він говорив до нас через Сина, якого зробив спадкоємцем всього і яким створив віки» (Євр. 1, 1-2). Такими словами розпочинається послання до Євреїв і вони найбільш ясно і зрозуміло представляють нам час і спосіб, яким до нас промовляє Господь Бог, Творець неба і землі, той, який усе суще, також і нас, утримує в бутті й надає йому сенс. Апостол і Євангелист Йоан описує появу Божого Сина між людьми через алюзію на Старий Заповіт. Він каже: *«І Слово стало тілом і оселилося між нами, і ми славу його бачили – славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого» (Йо. 1, 14).* Українське слово «оселився» в сучасній інтерпретації тільки віддалено нагадує грецьке слово «ἐσκήνωσεν» (ескеносен), яким Йоан Богослов передає уприсутнення Божого слова між людьми. Від цього грецького слова походить слово скинія (σκηνή) – намет. Отож, за словами святого Йоана, Боже Слово влаштувало між людьми свою скинію, намет.

Відразу пригадується картина із Старого Заповіту, коли ізраїльтяни, встановивши союз із Богом, ще довгий час залишалися в пустелі, мешкаючи в наметах і переходячи від однієї стоянки до іншої. Говорячи про союз із народом, *«Господь сказав Мойсеєві: Накажи синам Ізраїля, щоб приносили мені податі; від кожного, хто добровільно схоче дати, візьміть від нього пожертву; (...) Нехай вони мені спорудять святиню, щоб я міг жити серед них. Усе згідно із взірцем храмини (намету, шатра) та згідно з взірцем утварі, що покажу тобі, так зробите усе» (пор. Бут. 25, 1-9).* Мойсей зробив усе так, як наказав Господь, і спорудив святиню у вигляді великого намету з огорожею, і встановив цей намет посередині табору. Тоді Господь виявив свою славу через сходження хмари на намет. Ця хмара впродовж багатьох років була знаком і провідником для ізраїльтян: коли вона піднімалася над наметом зборів, вони знали, що пора вирушати в дорогу: *«Тоді хмара вкрила намет зборів, і слава Господня сповнила храмину, і не міг Мойсей увійти в намет зборів, бо на ньому покоїлася хмара, й слава Господня сповнила храмину. І як хмара піднімалась, з-над храмини, сини Ізраїля рушали в дорогу в усіх своїх переходах. А як хмара не піднімалась, то й вони не рушали, аж поки вона знову не піднімалась. Бо хмара Господня була над храминою вдень, уночі ж вогонь був над нею, перед очима всього дому Ізраїля, в усіх їхніх мандрівках» (Вих. 40, 34-38).*

Намет зборів був знаком постійної присутності Бога між своїм народом, і хоча вони знали, що цілий всесвіт не може Бога вмістити, і Бог не може мешкати в рукотворних святинях, та однак мали зовсім унікальний досвід – всемогутній Господь перебував поряд з ними, а знаком і нагадуванням цієї присутності був намет зборів, огорнений хмарою. Писання зазначає, що *«За Господнім велінням ставали вони табором, і за Господнім велінням вирушали в дорогу, пильнуючи волю Господню згідно з наказом Господнім, як передав його Мойсей» (Чис. 9, 23).* Такі глибокі стосунки між Богом і людьми були завжди ідеалом і надією тих, які в нього вірили. Тому пророк Єзекиїл пророкує відновлення Ізраїля, а основою нового життя буде оновлення союзу і житло Бога між людьми: *«Я зроблю з ними союз миру; це буде союз вічний з ними. Я їх намножу й поставлю мою святиню серед них навіки. Житло моє буде посеред них, і я буду їхнім Богом, а вони будуть моїм народом» (Єз. 37, 26-27).*

Саме в тому смислі Євангелист Йоан наголошує, що Син Божий, Боже Слово, не просто прийшов до людей, а власне поселився між людьми, поставив своє шатро, свій намет, або ж, буквально перекладаючи грецьке слово, «унаметився» між нами. Подібно, як колись люди споглядали на Божу скинію, тепер Йоан Хреститель вказує на того, хто забирає гріхи світу: *«Ось Агнець Божий» (Йо. 1, 36b).* Саме Ісус є «житлом Бога між людьми», тому Йоанові учні, йдучи за ним, запитують: *«Учителю, де перебуваєш* (живеш, мешкаєш)*?» (Йо. 1, 38).* Уся діяльність Ісуса Христа, всі його слова нагадують нам, що Він прийшов до нас, аби з нами бути, щоб стати мешканням Бога між людьми, і ми, дивлячись на нього, пам'ятали, що хоча Бога не може вмістити і цілий всесвіт, Він перебуває дуже близько з нами. Саме тому в суперечці з юдеями Він називає своє тіло храмом: *«Юдеї озвались і мовили до нього: Яким знаком доведеш, що таке чиниш?» Ісус відрік їм у відповідь: «Зруйнуйте храм цей, а я його за три дні поставлю». Юдеї ж відказали: «Будовано храм цей сорок і шість років, а ти його поставиш за три дні?» Та Він говорив про храм свого тіла, тож коли воскрес із мертвих, то й пригадали його учні, що Він оте говорив їм, і увірували Писанню та слову, яке Ісус був вирік» (Йо. 2, 18-22).*

Христос прийшов укласти Новий Завіт

Боже слово вічне і незмінне: *«Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог. З Богом було воно споконвіку. Ним постало все, і ніщо, що постало, не постало без нього» (Йо. 1, 1-3)*. Бог говорить від початку сотворення. Його Слово однакове до всіх поколінь, до всіх людей і до кожного. Тому й не відрізняється те, що говорив до Авраама, від того, що бажає сказати і говорить до нас. Тому автор послання до Євреїв нагадує, що Бог багаторазово і багатьма способами промовляв до батьків наших. Ісус Христос як відвічне Боже Слово, відкрив усю повноту Божого послання до людини і, щоб ми змогли його зрозуміти, Божественний Спаситель використовує мову, зрозумілу для нас. Він хоче остаточно встановити свій вічний союз із людьми і закласти житло Бога між нами.

Покинувши в тридцятилітньому віці свій рідний дім, Ісус після глибокої підготовки на самоті прийшов до народу, оголосивши програму своєї діяльності: *«І прибув він у Назарет, де був вихований, увійшов своїм звичаєм суботнього дня в синагогу й встав, щоб читати. Йому подано книгу пророка Ісаї, і, розгорнувши книгу, Він натрапив на місце, де було написано: «Господній Дух на мені, бо він мене помазав. Послав мене нести добру новину бідним, звіщати полоненим визволення, сліпим прозріння, випустити пригноблених на волю, оповістити рік Господній сприятливий». А згорнувши книгу, він віддав її слузі та й сів. Очі всіх у синагозі були пильно звернені на нього. І Він почав до них говорити: «Сьогодні збулось це писання у вухах ваших» (Лк. 4, 16-21)*. Євангелист Марко зазначає, що «Ісус прийшов у Галилею і проповідував там Боже Євангеліє, кажучи: *«Сповнився час, і Царство Боже близько; покайтеся і вірте в Євангелію» (Мр. 1, 14-15)*.

Цікаво, що Господь Ісус виразно зазначає, що не прийшов змінювати суспільний лад чи наводити порядок. Він також не прийшов як цілитель і чудотворець. Часто ми зустрічаємося з таким типом віри, коли люди за посередництвом Бога, Ісуса Христа намагаються вирішити свої тимчасові нагальні проблеми чи питання: вилікувати хворобу, тому обсідають святині в надії знайти втрачене здоров'я; налагодити стосунки в сім'ї чи з іншими людьми, тому часто приходять до Сповіді як на розмову з психологом у бажанні, щоб священик дав необхідні відповіді на актуальні життєві обставини; усунути страхи і непевність, і тому думають, що в результаті тривалих молитов і духовних практик змінять стан своєї психіки. У таких випадках люди сприймають віру, як міцне переконання в тому, що Бог здатний вирішити наші проблеми і дарувати нам більш-менш комфортне життя. Та Христос поводиться дещо інакше. На прохання бути посередником у майнових справах відповідає: *«Чоловіче, хто настановив мене суддею або подільником над вами»*. Не всіх оздоровив, що видно із події при Витесді, де лежала сила недужих, сліпих, кривих, усохлих, а Ісус підійшов тільки до одного *(пор. Йо. 5, 1-15)*. А про здоров'я Він говорив: *«Ліпше тобі ввійти вжиття одноким чи кульгавим, ніж з обома руками чи обома ногами бути вкинутим у вогонь вічний» (Мт. 18, 8b)*. Так само не хотів, щоб з нього зробили царя (пор. Йо. 6, 15), бо казав, що *«Царство моє не від світу цього» (Йо. 18, 36)*. Прилюдна діяльність Ісуса повністю зосереджена саме на тому, щоб укласти новий вічний союз між Богом людьми, записаний на серці людини, щоб люди остаточно впевнилися у відвічній Божій любові і могли черпати з цього джерела ласки.

Далі буде...

Літургія крок за кроком

(продовження)

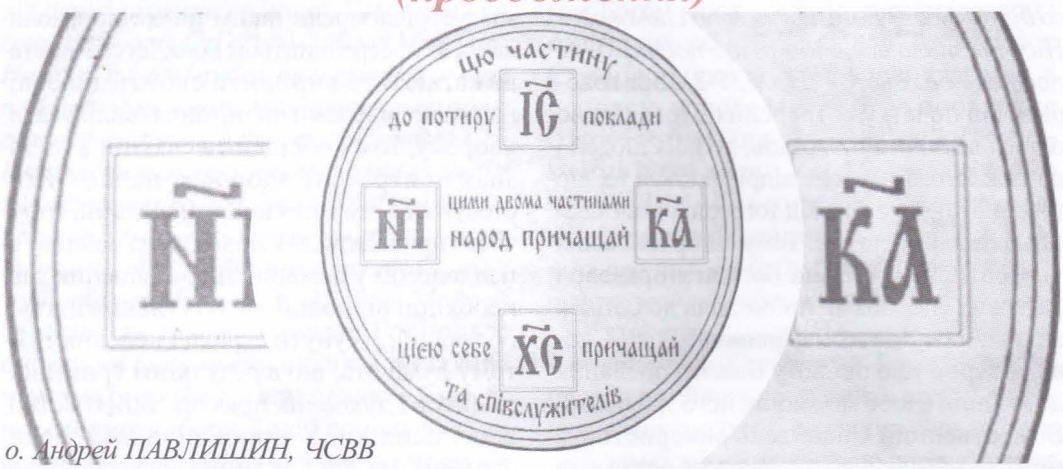

о. Андрей ПАВЛИШИН, ЧСВВ

Коли люди на слова священика відповіли **«Єдин свят, єдин Господь, Ісус Христос, на славу Бога Отця. Амінь»**, то далі продовжують співати причасний, – дня тижня чи святого. Причасний – це піснеспів в одну стрічку, співається під час причастя священнослужителів. Коли починають співати причасний, то диякон входить у святилище і стає праворуч священика або єпископа і мовить: **«Роздроби, Владико, Святий Хліб».**

Священик, або сам Архиєрей, якщо присутній, роздробляє Агнець на чотири частини з увагою й благоговінням і мовить: **«Роздроблюється і розділюється Агнець Божий, роздроблюваний і нероздільний, що його завжди їдять і ніколи не з'їдають, але причасників Він освячує».** Розділення Агнця на частини – це передання, яке достеменно ми прийняли від самого Господа в час святої вечері, коли було встановлено Тайну Євхаристії. Святий Агнець розділяється на чотири частини, як стверджує св. Симеон, щоб зробити Ним знак хреста на дискосі – це уособлення страждань і смерті Ісуса Христа. Святі отці застерігають і повчають: Коли розділюється святий Агнець – це не означає, що розділилося, або розділяється Тіло Христа – ні! Ділиться тільки види, тобто хліб, що є Тілом Христовим. У кожній частиці, як і в кришці, є всеціло Христос з усім своїм Божеством і людськістю. Потвердження цього всього є молитва в час роздроблення: **«Роздроблюється** (тобто розділюється на частиці) **і розділюється** (для тих вірних, що ідуть до причастя) **Агнець Божий, роздроблюваний і нероздільний** (що розділяється лише в хлібі, але нероздільний як Бог), **що його завжди їдять і ніколи не з'їдають** (що з'їдається в Євхаристії, але залишається непорушний як Бог, що знову сходить на престіл в часі нового освячення), **але причасників Він освячує** (через прийняття святих Тайн – Тіла і Крові Христової ми справді освячуємось)».

На Агнці зображені літери **«ІС, ХС, НІ, КА»**, що достеменно значить **«Ісус Христос – Перемога».** Він розділяється так, що **ІС** ставиться на верху дискоса, що є

від кивоту, тобто на схід; **ХС** – ставиться внизу, на захід, коло священика; **НІ** – на північ, а **КА** – на південь *(див малюнок)*.

Тоді диякон, показуючи орарем на святу чашу, мовить: **«Сповни, Владико, святу чашу».** Як лише диякон мовив, священик бере частицю, яка лежить вгорі, **ІС**, творить нею хрест поверх святої чаші, мовлячи: **«Повнота Святого Духа»,** опускаючи її в Кров Христову. Цим єпископ чи священик показує, що хоч ми і бачимо хліб і вино, але воно вже стало Тілом і Кров'ю Христовою, де є правдивий Богочоловік Ісус Христос. На це диякон відповідає ствердно: **«Амінь».**

У Східних народів також є вірування, що коли проливається кров з тіла, то це – неминуча смерть і душа відділяється від тіла. Опускання в чашу з святою Кров'ю частиці святого Тіла Христового символізує воскресіння Господнє. Слова священика **«Повнота Святого Духа»** вказують на те, що вся дія відбувається під покровом і участю Святого Духа, як таїнство зачаття, родження і воскресіння, так і це таїнство Євхаристії не обходиться без дії Святого Духа.

Далі диякон, взявши теплоту, мовить до ієрея: **«Благослови, Владико, теплоту».** Теплота – це трохи теплої води, яку з невеликого кухлика вливають перед причастям до чаші. Теплота має досить практичне застосування, коли раніше храми не обігрівались і в середині приміщень було досить холодно, а нерідко і мінусова температура, коли приходив час святого Причастя, то чаша-потир була досить холодна, так що могли примерзнути уста священика до чаші, тому почали використовувати теплу воду, яка підігрівала чашу і робила теплою Кров Христову. Святі отці Сходу – це також пояснювали як зшестя Святого Духа на Церкву Христову, що є містичним Тілом Христа, як і це таїнство. Ця традиція у греків вже була в IV столітті. Це встановлено згідно свідчень св. Германа, св. Єфрема Сиріна та інших.

Після слів диякона **«Благослови, Владико, теплоту»** священик благословляє і мовить: **«Благословенна теплота святих Твоїх завжди, нині і повсякчас, і на віки вічні. Амінь».** І Диякон хрестовидно вливає до святої чаші теплої води, мовлячи: **«Теплота віри, повна Духа Святого. Амінь».** І відставивши теплоту, стоїть дещо оподалік.

Проте, на Замойському синоді в 1720 р., де були певні реформи й постанови, було прийнято рішення: 1) заборонити уживати губки на Службі Божій; 2) було скасовано вживання теплоти, себто доливання теплої води до чаші перед святим Причастям; 3) прийнято поминання Римського Папи, 4) до символу віри додано «і Сина». Крім того, були прийняті рішення, що стосуються способу життя та вигляду греко-католицького духовенства: священики почали стригти волосся, голити бороди, носити дещо реформований одяг. На цей час в багатьох церквах УГКЦ після заклику повертатися до першоджерел відновилось вживання теплоти й губки.

Далі священик звертається до диякона: **«Дияконе, приступи»**, і диякон з північної сторони приступає до ієрея мовлячи: **«Подай мені, Владико, чесне і святе Тіло Господа і Бога, і Спаса нашого Ісуса Христа».** Священик бере з дискоса частицю і подає в руки дияконові, мовлячи: **«Священнодияконові (ім'я) подається чесне і святе і пречисте Тіло Господа і Бога, і Спаса нашого Ісуса Христа на відпущення гріхів його і на життя вічне».** Прийнявши від ієрея Тіло Христове, диякон, накривши праву руку лівою, відходить (або, за звичаєм, ліву руку правою), обійшовши престіл і ставши позаду нього з трепетом і любов'ю, чекає на спільну молитву разом з пресвітером. Священик,

взявши здолу одну частицю Святого Хліба з літерами **ХС**, мовить: **«Чесне і пресвяте Тіло Господа і Бога, і Спаса нашого Ісуса Христа подається мені, (ім'я), єреєві, на відпущення гріхів і на життя вічне. Амінь».**

Приклонивши голову, всі разом моляться: **«Вірую, Господи, й ісповідую, що Ти єси воістину Христос, Син Бога живого, що прийшов у світ грішників спасти, з яких перший я. Вечері Твоєї тайної сьогодні, Сину Божий, мене причасником прийми, бо ворогам Твоїм тайни не повім і поцілунку не дам Тобі, як Юда, але, як розбійник, сповідаюся Тобі: Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш, у царстві Твоїм. Пом'яни мене, Владико, коли прийдеш, у царстві Твоїм. Пом'яни мене, Святий, коли прийдеш, у царстві Твоїм. Нехай не на суд і не на осудження буде мені причастя святих Твоїх Таїн, Господи, а на зцілення душі й тіла.**

Боже, милостивий будь мені грішному. Боже, очисти мої гріхи і помилуй мене. Без числа нагрішив я, Господи, прости мені».

Ця молитва має досить глибоке й змістовне значення, вона вказує на ісповідування віри й свідомість своєї недосконалості **«Вірую, Господи, й ісповідую, що Ти єси воістину Христос, Син Бога живого, що прийшов у світ грішників спасти, з яких перший я».** Далі слова цієї молитви провадять нас до свідомості того, що ми є учасниками спасительної жертви, що була встановлена Христом на Тайній Вечері і триває тепер: **«Вечері Твоєї тайної сьогодні, Сину Божий, мене причасником прийми, бо ворогам Твоїм тайни не повім і поцілунку не дам Тобі, як Юда, але, як розбійник сповідаюся Тобі».** Також ми запевняємо Христа у своєму щирому розкаянні (як розбійник, що перший увійшов до Небесного Царства через щире покаяння: *«Один із повішених злочинців зневажав його, кажучи: "Хіба ти не Христос? Спаси себе і нас!" А другий, озвавшися, скартав його й мовив: Чи не боїшся Бога, ти, що покутуєш ту саму кару? Бо ж ми приймаємо кару, гідну наших учинків; цей же не зробив нічого злого. І додав: Ісусе! Згадай про мене, як прийдеш у своє Царство. Сказав Ісус до нього: Істинно кажу тобі: Сьогодні будеш зо мною в раї» (Лк. 23, 39-43))*, і перепрошуємо за всі свої гріхи словами молитви розбійника: **«Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш, у царстві Твоїм. Пом'яни мене, Владико, коли прийдеш, у царстві Твоїм. Пом'яни мене, Святий, коли прийдеш, у царстві Твоїм».** Далі слідують слова молитви, яку уклала рання Церква – **«Нехай не на суд і не на осудження буде мені причастя святих Твоїх Тайн, Господи, а на зцілення душі й тіла»** згідно зі словами Святого Писання: *«Бо кожного разу, як їсте Хліб цей і п'єте цю Чашу, звіщаєте смерть Господню, аж доки Він не прийде. Тому хто буде їсти Хліб або пити Чашу Господню недостойно, буде винний за Тіло і Кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей Хліб і п'є цю Чашу. Бо той, хто їсть і п'є, не розрізняючи Господнього Тіла, суд собі їсть і п'є. Ось чому у вас багато недужих та хворих, а чимало й умирають» (1 Кор. 11, 26-30).*

Завершальні слова молитви **«Боже, милостивий будь мені грішному. Боже, очисти мої гріхи і помилуй мене. Без числа нагрішив я, Господи, прости мені»** – це перефразовані слова розкаяного митаря, що був оправданий словами Христа: *«А митар, ставши здалека, не смів і очей звести до неба, тільки бив себе в груди, кажучи: Боже, змилуйся наді мною грішним! Кажу вам: Цей повернувся виправданий до свого дому...»* (Лк. 18, 13-14)

Далі буде...

Папа Франциск: Не вбиваймо ближнього своїм язиком!

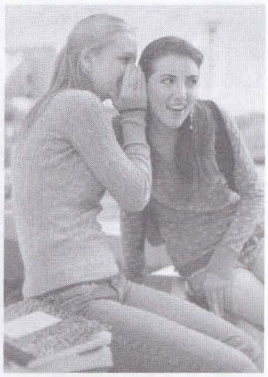

Там, де перебуває Бог, там відсутні ненависть, заздрощі, завидування, там відсутні балачки, які «вбивають ближніх». На цьому наголосив Папа Франциск, проповідуючи під час святої Меси у каплиці ватиканської резиденції «Дім Святої Марти», відновивши після літньої перерви практику ранкових святих Мес у присутності різних груп.

Святіший Отець коментував уривок з Євангелії від святого Луки, в якому розповідається про зустріч Ісуса з земляками під час відвідин Назарету. Назаретяни подивляли Ісуса, але чекали від Нього чогось вражаючого, «хотіли чуда, спектаклю», щоб увірувати в Нього. А коли Христос докорив їм за їхнє маловір'я, «вони дуже розізлилися. Підвелися і виштовхали Його на гору, щоб скинути вниз, щоб убити Його».

«Погляньте, – сказав Святіший Отець, – як змінилася ситуація: вони розпочали з гарного, з подиву, а завершили злочином – хотіли вбити Ісуса. Це з причини завидування, заздрості, всіх подібних речей... І це не є подія, яка трапилася дві тисячі років тому, бо це щодня трапляється у нашому серці, в наших спільнотах. Коли в спільноті кажуть: «О, який добрий той, що прибув до нас!» Про нього добре відзиваються першого дня, другого вже не так дуже, третього дня починаються плітки, а закінчується все здиранням шкури». Назаретяни намагалися вбити Ісуса, але, за словами Папи Франциска, ті, хто у спільноті пліткують про ближніх, про співбратів, чинять так само. У цьому контексті він пригадав повчання святого Івана Богослова, який у своєму першому Посланні перестерігає, що той, «хто в серці ненавидить брата, той є людиновбивцею». «Ми звикли до пустослів'я, до пліток. Скільки-ж то разів наші спільноти, наша родина, стають пеклом, у якому звершується отой злочин вбивання брата чи сестри за допомогою язика!» – відзначив папа, наголошуючи, що заздрість, посіяна у людському серці дияволом, спричиняється до руйнування, до нищення сімей та спільнот.

Святіший Отець підкреслив, що в ці дні багато говоримо про мир, бачимо жертви застосування зброї, але потрібно замислитися і над нашою щоденною зброєю, якою є «язик, обмови, пліткування». Кожна спільнота, родина, натомість, має жити з Господом Богом, бути «немов Небом». «Щоб у спільноті, в сім'ї, в країні, у світі був мир, – підсумував він, – ми повинні розпочати від того, щоб перебувати з Богом. А там, де є Господь, там відсутня заздрість, там немає злочинності, ненависті, завидування. Є, натомість, братерство. Просімо в Господа цієї ласки: ніколи не вбивати ближнього своїм язиком, і завжди перебувати з Богом, подібно то того, як завжди будемо з Ним у небі», – закликав Папа Франциск.

Символом життя є саме життя

Іванна ПІСКУРСЬКА,
студентка факультету журналістики Львівського національного університету ім. І. Франка

Чи замислюємось ми над красою життя, яка дуже часто пролітає повз нас і залишається непомітною. За великою горою буденних проблем ми не помічаємо найважливішого – саме життя, яке, як спалах зорі, згасає. Ми крок за кроком йдемо до мети, долаємо труднощі, нарікаємо, плачемо, відказуємо самі на себе, забуваючи – його не повернеш. Не зміниш нічого, не перекреслиш минуле і не почнеш жити заново.

Правду кажуть: «Починаєш цінувати, коли втрачаєш». Так і стається з нами, лише коли прожито життя, починаєш розуміти його велич і красу. Розумієш, скількох помилок допустився, скількох добрих справ не зробив, чи то через суєту, чи просто через лінивство. І коли вже з паличкою в руках сидиш на лавці, помічаєш ті речі, яким ніколи не надавав значення. Тебе тішить спів пташок, сонечко, яке виглядає з-за хмар, і навіть подих вітру надає тобі сил. Ти вже не той, що колись, не ті вподобання, погляд вже не той, і усмішка не та... Розумієш – життя прожито. І якби не хотів ще раз відчути запал молодості, енергію та хвилювання від першого кохання – все намарно.

Тому, цінуймо життя ще з юних літ, бо це найпрекрасніший час для здійснення мрій, фантазій, шукання себе та свого покликання. Це час радості, сміху, любові. Все невідоме нам і загадкове, прекрасне і хвилююче одночасно. Ми прагнемо, самі не знаємо чого, створюємо в уяві ідеальний світ, віримо в казку і просто чекаємо. Цінуймо молодість! Вона ж така прекрасна. А ріка життя пливе, і її не зупиниш... Частіше усміхаймося, будьмо самими собою без всяких модних брендів та стилів поведінки, будьмо добрішими, не падаймо у відчай коли не складається на роботі чи в навчанні, коли доводиться переживати зраду або коли розчарування заполонило наші серця. Все налагодиться, варто тільки почекати. Дякуймо Богу за дар життя, промінчик сонця над головою. Радіймо тоді, коли хочеться плакати. Цінуймо життя, воно ж таке швидкоплинне...

Час пливе непомітною рікою,
Забираючи все за собою,
А ми живемо, не помічаючи цього.
Так рік за роком пропадає,
Життя окрилене минає...

НАЙПОШИРЕНІШІ ГРІХИ

з поясненням їх духовного змісту

(продовження)

Підготував
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Єресі та марновірства

Єресь — це хибне вчення, яке стосується духовного світу й спілкування з ним, відкинуте Церквою як таке, що явно протирічить Святому Письму та Переданню. До єресі часто веде особиста гординя, надмірна довіра до власного розуму та особистого духовного

досвіду. Причиною єретичних думок та суджень може бути також недостатньо повне знання вчення Церкви, богословська неосвіченість.

Марновірство – окрема думка про практичні моменти духовного життя, яка виходить за межі Святого Передання та церковної віри, часто має корені в язичеських пережитках (магія, чаклунство, гадання, прикмети) і паразитує на церковному організмі. Сюди належать: народні повір'я, ритуали та прикмети, пов'язані з церковними святами і днями пам'яті певних святих, використання священних церковних предметів і навіть Святих Дарів в блюзнірсько-магічних цілях. Марновірства – це бур'яни на душевній ниві, що заглушують паростки духовності та правдивої віри. Паразитуючи на людській душі, вони поглинають її енергію, викривляють духовний шлях, заслоняють Істину Христову. Марновірства виникають внаслідок незнання вчення Церкви й сліпої довіри неправильним, нехристиянським джерелам і традиціям.

Обрядовірство. Відданість букві Писання та Передання, надання значення тільки зовнішньому боці церковного життя при забуванні його змісту та мети – ці пороки об'єднуються під назвою обрядовірства. Віра в спасительне значення лише точного виконання обрядових дій, без врахування їх внутрішнього духовного змісту, свідчить про ущербність віри та зниження благоговіння перед Богом, забуття того, що християнин має служити Богові *в обновленні духа, а не згідно з старим законом (Рим. 7, 6)*. Обрядовірство виникає через недостатнє вникання в Благу Вість Христову, а *Він нас зробив здібними слугами Нового Завіту не з букви, але з духу, бо буква убиває, дух же оживлює (2 Кор. 3, 6)*. Обрядовірство свідчить про неадекватне сприйняття вчення Церкви, яке не відповідає його величі, або ж про нерозумну ревність служіння, яка не відповідає волі Божій. Обрядовірство, досить поширене серед церковного народу, тягне за собою марновірство, законництво, гордість, розділення.

Недовіра до Бога. Цей гріх виражається у відсутності впевненості в тому, що первинною причиною всіх зовнішніх та внутрішніх життєвих обставин є Господь, який бажає нам істинного добра.

Недовіра до Бога викликається тим, що людина недостатньо вжилася в євангельське Одкровення, не відчула його основного вузла: добровільного страждання, розп'яття, смерті й воскресіння Сина Божого. Від недовіри до Бога походять такі гріхи, як відсутність постійної вдячності Йому, зневіра, розпач (особливо у хворобах, скорботах), малодушність при важких обставинах, страх перед майбутнім, суєтні спроби застрахуватися від страждань й уникнути випробувань, а у випадку невдачі – приховане або явне ремство на Бога та Його промисел про себе. Протилежна чеснота – покладання своїх надій та сподівань на Бога, повне прийняття Його промислу про себе.

Ремствування на Бога. Цей гріх є наслідком недовіри Богові, що може привести до повного відпадання від Церкви, втрати віри, боговідступництва та богоборства. Протилежна до цього гріха чеснота – смиренність перед Промислом Божим про себе.

Невдячність Богові. Людина часто звертається до Бога в періоди випробувань, скорбот та хвороб, просячи пом'якшити або навіть позбавити від них, навпаки ж, в періоди зовнішнього благополуччя забуває про Нього, не усвідомлюючи, що користується Його благим даром, не дякує за нього. Протилежна чеснота – постійна вдячність Отцеві Небесному за всі ті випробування, втіхи, духовні радості та земне щастя, які Він посилає.

ЯК НЕ ВАРТО СПОВІДАТИСЯ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Свята тайна Сповіді (Покаяння) – примирення з Всевишнім і відвернення від огидного гріха. Вона установлена самим Господом Христом, який дав раніше владу апостолам (священикам чи Церкві) відпускати чи не відпускати людські гріхи: *«Прийміть Духа Святого! Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримаються» (Ів. 20, 22-23)*. Або ще це сказав Спаситель: *«Поправді кажу вам: Що тільки зв'яжете на землі, зв'язане буде на небі, і що тільки розв'яжете на землі, розв'язане буде на небі...» (Мт. 18, 18)*.

Є й так, що певні люди, які роками відвідують регулярно церкву, не вміють добре сповідатися, повторюючи постійно ті самі помилки... Тому це також належить до одних із вагомих завдань сумлінного священика, щоби навчити вірних дійсно сповідатися із особистих гріхів, належно каятися, зростати в духовності на дорозі спасіння. Інколи дитина може краще сповідатися за свою бабцю...

Отож, щоб краще знати, яка сповідь є доброю, треба наперед визначити, як не варто сповідатися.

1. Не варто йти до сповіді неприготованим (без іспиту сумління перед тим)

На жаль, не раз так трапляється, що хтось іде сповідатися без ретельної підготовки, тобто не перейшовши Божі чи церковні заповіді. Якщо, для прикладу, учень чи студент не підготувався до іспиту, то досвідчений учитель (викладач) швидко це зауважить. Тож варто тут бути серйозним, розуміти, що насамперед сповідаємось перед самим Богом.

2. Не варто йти сповідатися, не виконавши покуту за попередню сповідь

Взагалі-то на самому початку, після того, коли сказали час останньої сповіді, слід сказати, що «покуту відмовив». Просто буде далі інша покута і можна забути, що до чого.

3. Не варто сповідатися з гріхів інших

Як не дивно, часто це полюбляють практикувати саме жінки. У сповіді треба поставити себе перед Всевишнім, свою власну ситуацію, життя. «Чоловік – пияк», «невістка погана», «діти не слухають» тощо – не цілком клеїться зі щирим особистим покаянням.

4. Не варто йти до сповіді з примусу

Виявлення прогрішень у Таїнстві Покаяння – глибока потреба кожної християнської душі. Краще пояснити її теж своїм дітям, друзям, знайомим, ще комусь, нічого не накидаючи і нікого не заставляючи проти волі. Сам Господь Христос нікого не тягнув за собою силою, немовби на мотузці, наголошуючи, що хай за ним іде той, хто хоче.

Розповідав якось один священик, що, мовляв, він раніше сповідав у храмі людей в часі Великого Посту. І от до нього підійшов один хлопець. Душпастир відразу зауважив, що він далекий від тих справ... Спитав його, чому він узагалі прийшов. Той відповів, що його заставила це зробити мама, зазначивши, що... не дасть на Великдень їсти паски, якщо той не висповідається. Отець при нагоді ще спитався, чи хлопець хоч вірить у Бога. Виявилося, що – ні. Прийшлося тривало пояснювати, що Всевишній все-таки існує...

5. Не варто розуміти святу сповідь як «психологічну розрядку», роблячи з неї своєрідну карикатуру

Хоч Таїнство Сповіді й дотичне до людської душі, однак священик не є традиційний психолог. Найперше він духовна особа, служитель Вселенської Христової Церкви. Буває, що в декого появляється якась проблема в родині, зразу біжить сповідатися, точніше переповідати все докладно, щоб потім «стало легше». Не раз за надмірною багатослівністю не видно сердечного розкаяння. Дехто іде нібито й до сповіді, та насправді хоче просто поговорити, бо може й не мати вдома з ким. Є час на сповідь, є на духовну розмову і т.д.

Справжнє покаяння, між іншим, часто ходить у парі з лаконічністю.

6. Не варто переносити вину на інших за скоєне, когось обмовляти, втягуючи сповідника у новий гріх обмови

Звинувачувати треба передусім свої гріховні діла, за них щиро жаліти з великої любові до Господа, їх ненавидіти. Рекомендовано починати сповідатися з найважчих провин, доходячи поступово до легших.

7. Не варто звинувачувати священика, у якого сповідаєтесь

І таке буває. Якщо вам щось у комусь не подобається (теж священикові), це ще не означає, що можна вже вдаватися до образ, зокрема, у цілком не відповідний для цього час. Так можуть поступати теж особи з психічними відхиленнями.

8. Не варто постійно на всіх сповідях говорити те саме, немовби якийсь вивчений заздалегідь сценарій

Одна з умов доброї сповіді – постанова поправитися, не вертатися до колишніх гріхів, особливо тяжких. Тому треба над собою працювати, вдосконалюватися, позбуватися «улюблених» гріхів (античеснот), що призводять до духовної смерті.

9. Не варто сповідатися лише раз на рік чи на кілька років

Сповідь «раз на рік» у час Великого Посту – це мінімум. Хто дійсно дбає за чистоту власної душі, за щасливе вічне життя, то робитиме це якомога частіше – раз на тиждень, місяць тощо. Як би це, наприклад, виглядало, якби хтось так рідко мився – один раз у році? Як би він тоді почувався сам чи інші біля нього? Справжні християни сповідаються часто, як і причащаються. Не знаємо, чи доживемо до наступної сповіді... Час непевний.

10. Не варто йти до сповіді й мовчати, казати, що цілком нема гріхів...

У такому разі священику треба спитати, чому особа до нього прийшла. Відомо, що гріхів не мають лишень маленькі діти та божевільні... Всі грішні без винятку, тільки хтось більше, а хтось менше. Одні відвертаються від гріхів, інші до них звикають, називаючи чорне білим. Криза усвідомлення гріха, на жаль, в наш час наявна…

11. Не варто себе весь час хвалити

Звичайно, це похвально, що хтось «молиться рано й увечері», «ходить до церкви», «нікого не вбив», «нічого не вкрав» і т.д., однак у сповіді ми маємо казати те, що зробили насамперед погане. Священик же вкінці має дати розгрішення саме від гріхів... Якщо людина себе протягом сповіді весь час хвалить, то хіба дуже вона відрізняється від фарисея в тій біблійній притчі, котрий теж себе вихваляв перед Богом на противагу до митаря, що чітко усвідомлював свою грішність? Не раз великі святі на землі вважали себе «великими грішниками» з великої покори. Покора – мати всіх чеснот.

12. Не варто йти до сповіді і не розуміти, що таке гріх у Церкві

Гріховне зло має своє жахне обличчя, має здатність поширюватися скрізь. Треба знати, що є насправді гріхом, які є гріхи в суті, щоб не сповідатися з того, що ним узагалі не є, ніколи не було і не може бути. Не проблема сьогодні придбати католицький катехизм, відповіду духовну літературу про Таїнство Сповіді. Не живемо ж у Середньовіччі…

13. Не варто приховувати свої певні «страшні гріхи»

Священики нині обізнані неабияк з численними людськими гріхами. Рідко кого здивуєш чимось новим – ніхто не впав несподівано з неба. Треба грішити встидатися, а не виявляти прогрішення на сповіді. Для чого поступати так, щоб душа не очистилася до кінця від гріховного тягаря і сумління (Божий голос у ній) не давало потім належного спокою та внутрішньої радості?

Отож, сповідайтеся добре!

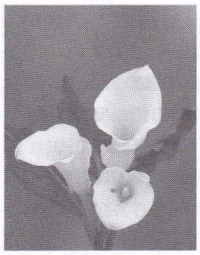

Блаженні чисті серцем...

(продовження)

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Люди, які ведуть праведне життя, надзвичайно приємні Богові. Чому? Бо вони схожі на ангелів. Тому св. Василій Великий так і каже: "Непорочні є ангелами в людській подобі". Та й св. Іван Золотоустий навчає, що "чистота – це ангельська чеснота, завдяки котрій людина уподібнюється ангелам".

Якщо так, то є дві ангельські родини: одну створив Бог і вона живе у небі, прославляючи свого Творця; а другу ангельську родину започаткував на землі сам Ісус Христос, щоб і вона прославляла Бога, як ангели в небі (св. Єронім).

Ці дві родини дуже люблять ся, бо як свідчать життєписи багатьох Святих, ангели охоче приятелюють із непорочними людьми, доводячи, що вважають їх рівними собі. Але, строго кажучи, праведні душі перевищують ангелів, бо вони змушені боротися з власним тілом, а ось ангели позбавлені подібної боротьби.

І до такої боротьби, закликає сам Христос: *"І коли твоє праве око тебе спокушає, вирви його й кинь геть від себе: ліпше тобі, щоб один твій член загинув, аніж щоб усе твоє тіло вкинуто в пекло. І коли твоя правиця тебе спокушає, відітни її і кинь геть від себе: ліпше тобі, щоб один твій член загинув, аніж щоб усе твоє тіло пішло в пекло" (Мт. 5, 29-30).*

В ангельській родині на землі донедавна перебувала блаженна мати Тереса з Калькутти, а зараз вона вже в небесній родині. Та з нами залишились її листи, її думки, її любов до найбідніших. Чудові роздуми знаходимо в її листах і про святу чистоту:

"Під час Великого посту особливо і з глибокою участю роздумуймо над страстями Христовими й робімо іспит совісті, замислюючись над тим, котрий із наших гріхів завдав Христові особливого болю. Я намагатимусь виправитися й бути співучасницею терпінь, удвічі більше покутуючи. Я суворо контролюватиму свої очі, плекатиму чисті думки, торкатимусь хворих більш лагідно й більш співчутливо, більше дбатиму про тишу серця, щоб краще чути Його слова втіхи й уміти цілих серцем потішити Ісуса". "Ми постійно чуємо таке: "Якщо ви не навернетеся і не станете, як діти, не ввійдете в Небесне Царство" (Мт. 18, 3). Що ж означає бути дитиною? Бути дитиною означає мати чисте і невинне серце; серце, в якому живе Ісус; серце, яке може завжди казати: "Ісусе, Ти в моєму серці, я вірю в Твою ніжну любов до мене. Я люблю Тебе". Саме таким має бути наше серце, твоє і моє, і тих найменших цього світу, щоб ми могли підносити очі вгору, дивитися на хрест й усвідомлювати, як сильно Ісус полюбив мене і кожного з нас зокрема".

"Чому я хочу заховати чистоту? Бо я – Христова наречена, наречена Сина живого Бога. Я хочу доховати чистоту з огляду на працю, яку маю виконати як Христова співробітниця. Моя чистота мусить бути настільки великою, щоб могла притягнути до Найсвятішого Ісусового Серця найбільш нечистих".

Далі буде...

Отець Михайло Мельник

Йосип САЛЯК

Отець М. Мельник – доктор богослов'я, професор Перемишльської духовної семінарії, парох Нижанковицької церкви – народився в 1903 р. в с. Лихачі Любачівського повіту в селянській сім'ї.

Батько Іван працював лісником, а мати Катерина виховувала дітей, вела домашню господарку. Крім Михайла, в сім'ї було п'ятеро дітей. З них 4 сестри Юлія, Софія, Катерина, Іванна і брат Іван. Всі діти здобули початкову освіту. До школи добиралися з труднощами, доводилося ходити через густий ліс, долати кучугури снігу. Сестри обмежилися 4-ма класами початкової школи, а Михайла та Івана батьки послали на навчання у семінарію в Гінзбург (Німеччина). Іван пішов по іншому шляху, залишив семінарію, закінчив лісничу школу. Працював на посаді лісничого. Одружився і залишився жити в Німеччині.

Михайло дуже добре вчився успішно закінчив семінарію. Після висвячення о. Михайло переїхав до Перемишльської єпархії, здобув звання доктора богослов'я, а згодом професора Перемишльської духовної семінарії.

Отець Мельник розпочав свою душпастирську діяльність в м. Нижанковичі в 1933р. після раптової смерті о. Івана Гриня. Прибув в Нижанковичі з великою родиною (сам був нежонатий): з 4-ма сестрами і 2-ма племінницями Софією та Євгенією. Найстарша сестра Іванна після розлучення з чоловіком з двома доньками Софією і Євгенією в 1942 р. виїхала на роботу в Німеччину. Після закінчення ІІ Світової війни переїхала у Францію, де зараз живуть.

Інші три сестри створили у Нижанковичах свої сім'ї: Качковських, Ціцімірських, Котинських.

Отець М. Мельник допомагав сестрам виховувати їх дітей, дати їм освіту. Одна з племінниць Софія згадує, що у своєму житті не зустрічала більш чутливої, гуманної людини, якою був їх вуйко. Він замінив їм батька.

З прибуттям о. Мельника в Нижанковичах активізувалася робота «Просвіти», гуртків художньої самодіяльнбості, Союзу українок, спортивного клубу, дитячої Марійської дружини. При «Просвіті» працювала бібліотека з великим читальним залом. З ініціативи отців М. Мельника та Степана Кошіля були створені два хори (мішаний і чоловічий), які виступали з концертами в навколишніх селах, в с. Пікуличі на вшануванні пам'яті Січових стрільців, на концертах, присв'ячених пам'яті Великого Кобзаря. Не один раз викликала отця Мельника польська влада за організацію Шевченківських вечорів. Але настільки вміло проводив роботу з національного та духовного виховання молоді, що не допускав ніяких порушень.

Отець Мельник всіляко намагався утримати від полонізації українських дітей. Намагався підтримати здібних дітей, готував їх до вступу у Краківський, Львівський університети, у духовну семінарію. Переконував батьків посилати дітей на навчання у Перемишльську гімназію. За його активної підтримки прихожани побудували другу греко-католицьку церкву у 1938 р. у Заболотцях (околиця Нижанкович), а також побудували новий будинок «Просвіти».

Отець Мельник викладав моральне

богослов'я у Перемишльській духовній семінарії. Семінаристи шанували його як вченого і як Генерального Вікарія Перемишльського «Єпископа на Дрогобицько–Самбірській частині Перемишльської єпархії» – згадує о. Іван-Йосип Новак, ЧСВВ.

Після ІІ Світової війни вирішувалося питання кордону між Польщею і Україною. Окремі села, зокрема Молодовичі, Мальговичі, які належали до парафії о. Мельника, відійшли до Польщі. На цих теренах активно боролася УПА з більшовиками. А з весни 1945 р. розпочалася операція «Вісла» – масове знищення та вигнання українців із споконвічних земель, які тепер належать Польщі. Необхідно було захищати церкви від руйнування, священиків та віруючих від масового вивозу та фізичного знищення. Отець Мельник входить до складу Ініціативної групи щодо приєднання Греко-Католицької Церкви до Православної російської. На запитання просвітян, місцевої інтелігенції про причину вступу в Ініціативну групу о. Мельник відповідав: «Не судіть нас строго, ми маємо в цьому свою ціль».

А ціль була одна – зберегти Церкву, віруючих в радянський період. Отець Мельник надіявся, що окупація теренів Перемишльської єпархії є тимчасовою, так його запевняли західні сусіди.

о. Іван Новак, ЧСВВ, будучи завідателем парохії Стара Сіль, яка розміщена між Хировом і Старим Самбором, описує своє знайомство з о. Мельником. У 1945 р. появилося у пресі повідомлення про створення у Львові Ініціативної групи, метою якої було об'єднання Греко-Католицької Церкви з Православною російською. У склад цієї групи входив о. Мельник. Отець Новак, молодий священик, затривожився ціллю Ініціативної групи і вирішив зустрітися з о. Мельником, з'ясувати, як далі проводити Служби. Ось що пише о. Новак: «О. Мельник прийняв мене прихильно, спокійно. Він сказав: «Успокойтесь, не бійтесь і не журіться. Радянська влада хоче знищити нашу Церкву, але їй не вдасться. Я маю секретні зв'язки із сусідніми державами. Західні держави поставили вимогу, щоб терени Перемишльської єпархії залишилися у Польщі. За кілька місяців тут не буде радянської влади. Якщо би ми гостро запротестували проти об'єднання, то радянська влада арештувала і знищила наш Церковний провід, наших священиків. Щоб таких арештів не було, ми за їх наказом створили Ініціативну групу, обіцяли поступово відокремлюватися від Риму і приєднатися до Москви. Але цього не буде, бо влада невдовзі залишить наші терени. Отже працюйте, як до тепер, будьте спокійні, не бійтесь».

Але його надії не здійснилися. Радянська влада залишилася на цих теренах і виконувала свої плани. Отця Мельника поставили православним єпископом у Дрогобичі.

У цей час релігійна атмосфера ставила складнішою. Отець Новак шукав вказівок, пояснень як дальше працювати, щоб зберегти вірність єдиній Католицькій Христовій Церкві. Шукав поради в отців Редемптористів, зустрівся з отцем-монахом Стернюком, який заспокоїв його і заохотив до втривалості. Ідучи по Львову, зустрів о. Федорика, монаха - Василіянина, який порадив йому написати заяву в Центральний комітет Компартії, обіцяти лояльність до радянської влади та просити можливості залишитися при дотеперішніх релігійних переконаннях. Цю заяву повинні підписати багато священиків. Отець Новак звертався до багатьох священиків, але згоди ні від кого не отримав. Мав надію отець, що на празднику Преображення Господнього у Судовій Вишні він цю справу полагодить. Але не судилося. За декілька днів до празника енкавидисти арештували о. Новака.

Слідство велося безпощадно, жорстоко з побоями, лайками. У Старій Солі парафіянка з Запоріжжя, яка знала обласного прокурора і за її клопотанням о. Новака відпустили. Прокурор запропонував йому відвідати о. Мельника. Зустріч відбулася. Отець Мельник розмовляв відверто без свідків, запитав, чи підпишеться на заяві про перехід до Православної Церкви. Отець Новак відмовився. Тоді коротко пропонував о. Новаку не підписуватися, а взяти від нього посвідку про те, що справа полагоджена, щоб цією посвідкою захиститися від ревізій, арештів. Отець Новак відмовився вдруге.

Отець Мельник спокійно сприйняв відмови і запропонував розмову перевести на іншу тему, бо має прийти його секретар. Коли прийшов секретар, о. Новак впізнав в ньому слідчого КГБ, що брав участь у його справі, який жорстоко поводився з ним.

Вкінці о. Мельник сказав о. Новаку їхати в парохію, лікуватися і коли виникне необхідність, звертатися до нього, він буде старатися допомогти. Протягом кількох років о. Новак звертався за порадами лише листами до о. Мельника. Листи возила мати о. Новака. У 1950 р. о. Мельник сказав, що церковні справи загострилися і далі допомагати не зможе.

О. Новак поїхав у Львів на бухгалтерські курси, де його арештували і вивезли у Сибір.

Отець Новак висловлював думку, що о. Мельник повинен був рішучіше відстоювати єдність Греко-Католицької Церкви з Римом. Ідеї о. Мельника не здійснилися. Його використала радянська влада для об'єднання Церков, а коли став непотрібним або не виконував наказів органів влади, його ліквідували (отруїли). Він стає жертвою більшовицького режиму. Такої ж думки дотримувався вікарій українських греко-католицьких церков у Польщі о.- мітрат С. Дюбина. Він писав: *«Отець Мельник не був жодним зрадником, а радше мучеником за нашу Церкву. Він хотів рятувати нашу Церкву, священиків і вірних і за це був страчений. Правдивих зрадників ворог ніколи не ліквідовує, а використовує у своїх цілях. Тоді були виняткові обставини. Це визнав навіть папа Павло II і не називав це зрадою» (Лист о. С. Дюбини, березень 1996 р.).*

За матеріалами: Католицький оглядач

НА ПРОХАННЯ ПАПИ ЦЕРКВА ВІДКРИЛА МОНАСТИРІ ДЛЯ БІЖЕНЦІВ

Папа Франциск закликав монахів і монахинь під час свого візиту в єзуїтському центрі біженців в Римі відкрити пусті монастирі для біженців. Деякі монаші чини вже працюють над цим.

«Цей голос Папи на захист бідних є пророчим криком, який закликає Церкву з більшою відповідальністю зайнятися бідними. Про деякі речі легко просто говорити. Слова Папи є заохоченням до конкретних дій. Вони пробуджують совість», – говорить генеральний вікарій салезіан о. Адріано Бреголін.

За матеріалами: Радіо Ватикан

ЦЕРКВА В ШВЕЙЦАРІЇ ПРОТИ ЄВГЕНІКИ IN VITRO

Єпископат Швейцарії скритикував рішення Комісії Науки, Освіти й Культури Ради Кантонів про ухвалення закону на тему передімплантаційної діагностики. Йдеться про можливість медично досліджувати створений в штучних умовах методикою in vitro людський ембріон, у тому числі проводити над ним генетичні тести чи операції на окремих клітинах. Подібну практику євгеніки, тобто покращення людського виду, колись використовували нацисти.

«Суспільство не стане кращим, коли дозволить собі вибирати ті ембріони, які вважаються добрими, і знищувати інші» – написано в заяві Біоетичної Комісії Конференції Єпископату Швейцарії. «Церква не визнає добору, селекції чи знищення людських істот поступом. Натомість, схвалює скерування техніки на новаторські рішення, які шануватимуть кожне людське життя» – написано у зверненні.

За матеріалами: news.ugcc.org.ua

БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ ЗАКЛИКАВ НЕ ПЕРЕДАВАТИ ЗНАКОВИХ СВЯТИНЬ ОДНІЙ КОНФЕСІЇ

Глава УГКЦ Блаженніший Святослав звернувся до Голови Верховної Ради України Володимира Рибака та голів депутатських фракцій Партії регіонів, ВО «Батьківщина», партії «УДАР Віталія Кличка» та ВО «Свобода» не підтримувати законопроекти №№ 2993, 3194 та 3007, метою яких є передача знакових християнських святинь одній конфесії.

Насамперед ідеться про комплекс споруд Києво-Печерської лаври у складі 113 об'єктів (XI–XIX ст.), Почаївську лавру у складі 6 об'єктів (XVIII–XX ст.), церкву Богородиці (Десятинну) у м. Києві.

Блаженніший Святослав наголосив, що Українська Держава повинна зберігати ці святині у своїй власності й не передавати жодній конфесії доти, допоки в Україні не буде відновлено церковної єдності часів Володимирового хрещення. Він попереджає, що спроби передачі цих святинь у власність будь-якої з християнських конфесій «викличуть велике збурення в релігійному середовищі та в усьому українському суспільстві».

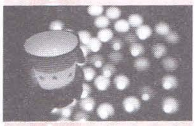

7 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ПОСТУ ТА МОЛИТВИ ЗА МИР У СИРІЇ

За матеріалами: Кредо

Святіший Отець Франциск 7 вересня оголосив у Католицькій Церкві «Днем молитви і посту за мир у Сирії, на Близькому Сході та в усьому світі».

Папа звернувся до всіх місцевих Церков з проханням організувати відповідні моління й закликав інші релігії до спільної молитви.

Приєднатися вірних до молитви закликав Глава українських римо-католиків архиєпископ Мечислав Мокшицький та Предстоятель УГКЦ Блаженніший Святослав Шевчук. У католицький церквах у той день відбувалися молебні за мир.

На площі Святого Петра у Ватикані Папа Франциск очолив молитовні чування, у яких взяли участь тисячі віруючих: римляни й туристи, серед них були й громадяни Сирії. Прийшло багато членів Колегії кардиналів.

В АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛІ ДІВЧИНЦІ ЗАБОРОНИЛИ ПИСАТИ ПРО БОГА

За матеріалами: Кредо

В одній зі шкіл міста Мемфіс, штат Тенессі, 10-річній дівчинці заборонили писати про Бога в шкільному завданні.

Учитель попросив учениць Ерін Шід написати, кого вона вважає своїм кумиром. Дівчинка написала, що її кумиром є Бог. Вчитель сказав, що вона не може писати про Бога і повинна вибрати когось іншого. Тоді учениця вибрала Майкла Джексона.

Після цього випадку мати Ерін Еріка Шід попросила керівництво школи показати статут, який би забороняв говорити про Бога в стінах школи. Представник навчального закладу розповів, що вчителі не мають права говорити про релігію, але також вони не мають права забороняти учням говорити про віру.

АНГЛІКАНСЬКА ЦЕРКВА ВКЛАЛА ГРОШІ В КОМПАНІЮ, ЯКА ВИГОТОВЛЯЄ ЗБРОЮ

За матеріалами: catholicnews.org.ua

В Англії вибухнув скандал довкола вкладів Англіканської церкви. Як стало відомо ця протестантська деномінація вклала 10 млн. фунтів стерлінгів в компанію General Electric, яка є одним з найбільших виробників зброї у світі. Зокрема General Electric та її філія Geleral Aviations виробляють безпілотні літаки, військові гелікоптери та військові літаки.

Для англійського суспільства виникає питання моральності такого кроку Англіканської церкви.

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Молодіжна проща до Гошівської обителі

З нагоди Року віри і 1025-ліття хрещення Русі-України відбулася чергова молодіжна проща до Гошева на Ясну Гору під євангельським гаслом *«Учителю благий, що мені робити, щоб успадкувати життя вічне»* (Мк 10, 17). Цю актуальну прощу (для молоді та родин), котру зорганізував голова молодіжної комісії Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні о. Йосафат Фітель, ЧСВВ, Ігумен василіянського монастиря Царя Христа в Івано-Франківську, благословили правлячий єпископ Івано-Франківської Митрополії УГКЦ Володимир Війтишин та Протоігумен о. Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ.

Молоді люди йшли до святого місця, Цариці Карпат, з усіх усюд: м. Івано-Франківська, м. Червонограда, м. Львова, м. Сколе – з численних місцевостей України. Також до велелюдного паломництва приєднались учасники з Києва та Вінниці. Юними паломниками різних потоків духовно опікувалися о. Йосафат Фітель, ЧСВВ, о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ (Червоноград), о. Захарія Слободян (Чортків), о. Миколай Микосовський, ЧСВВ (Івано-Франківськ), о. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ (Червоноград), о. Іван Логай, ЧСВВ (Дрогобич), браття-василіяни з Крехова й Брюховичів, семінаристи та сестри-василіянки з Івано-Франківська. Також до успіху молодіжної прощі долучилися численні аніматори-волонтери.

Молодь віталась часто по-християнськи з перехожими, несла попереду Господній хрест, українські, Марійські, папські прапори, а найголовніше – палку віру, надію та любов у серцях. У нелегкій дорозі всі спільно молилися Вервицю, слухали духовні повчання священиків, мали богослужіння, зупинялися у визначених місцях на відпочинок, трапезували тощо. Господь подарував тоді чудову погоду для паломництва.

Близько 800 осіб злилися водно вже на Ясній горі поруч Гошівського Свято-Преображенського монастиря ОО. Василіян. У Гошеві на прочан (активних молодих християн) чекали великі намети, неподалік яких можна було теж періодично харчуватися.

О 18:00 відбулась св. Літургія, яку очолив о. Йосафат Фітель, ЧСВВ, відповідальний за працю з молоддю, у співслужінні з о. Севастіяном Бондаренком,

ЧСВВ, о. Йосифом Щуром, ЧСВВ, о. Захарією Слободяном і о. Миколаєм Микосовським, ЧСВВ. Затим присутні взяли участь у Хресній Дорозі, яку провадила молодіжно-християнська спільнота «Еммануїл» з м. Івано-Франківська у супроводі молодіжного хору «Осанна» – обидвоє належать до василіянського храму Царя Христа. А після співаної Вервиці була Адорація Святих Тайн під духовним проводом о. Йосафата Фітеля, ЧСВВ та о. Миколая Микосовського, ЧСВВ. О. Йосафат виголошував змістовні речі для роздумів перед Євхаристійним Христом, закликаючи до більшої любові нашого Спасителя, вдячності Йому за все в житті.

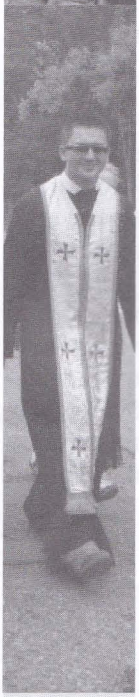

Як вибило 00:00, розпочалися традиційно нічні чування для численної молоді. Їх провадили о. Севастіян Бондаренко, ЧСВВ, Євген Перепічка з Івано-Франківська та Тетяна Годісь з Червонограда. Зігріли присутніх своїм змістовним співом «Міс Україна-2013» Анна Заячківська (Івано-Франківськ), о. Йосиф Щур, ЧСВВ, настоятель Покотилівського монастиря (Харків), та бр. Михайло Лехновський, ЧСВВ з м. Кам'янця-Подільського. Небесне швидко здружилося з земним. Хто бажав, мав нагоду висповідатися зі своїх гріхів, очистити як слід душу.

У неділю 25 серпня після Утрені, сніданку паломники мали Службу Божу, що стала завершальним акордом цьогорічного молодіжного паломництва до Гошівської Богоматері. Очолив Літургію місцевий ігумен о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ у спільності з іншими священиками. Вкінці ще було благословення всіх свяченою водою, зокрема перед початком нового шкільного року.

Проща додала молодим людям нових сил, потрібних для християнського життя, окрилила душу, збагатила безцінну віру. Хай всемогутній Господь і надалі кличе охочих на такі важливі духовні заходи попри не раз лукаві нашіптування світу.

Наступна така молодіжна проща відбудеться 21-24 серпня 2014 р.

Освячення каплички в СШ №19 м. Івано-Франківська

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Небувала подія 1 вересня цього року на свято 1-го дзвінка в загальноосвітній школі № 19 м. Івано-Франківська: троє місцевих священиків, а саме о. Йосафат Фітель, ЧСВВ, Ігумен та парох василіянської обителі Царя Христа, що на «Майзлях», о. Миколай Микосовський, ЧСВВ, духівник згаданого навчального закладу, та о. Михайло Віхоть, колишній учень цієї школи, освятили у присутності численних учителів, школярів, батьків духовний куток – каплицю Покрови Пресвятої Богородиці.

До цього дійства неабияк спричинився шкільний директор Микола Білоокий, з ініціативи якого було виділено окреме приміщення на першому поверсі для спільної чи приватної молитви учнів.

У своїх промовах священнослужителі дякували дирекції школи за це старання, висловлювала радість, висловлюючи побажання, щоб подібні каплички були у всіх школах Івано-Франківська – з інтелектуальним вихованням завжди має йти в парі виховання релігійно-моральне.

СВЕРЖАНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ,
викладач Борщівського агротехнічного коледжу

Василіянський монастир в Новому Свержані (сучасна Білорусія) заснував гетьман Литовський князь Міхал Радзивіл в 1643 р. при церкві Успіння Пресвятої Богородиці. Ця церква була споруджена на кошти родини Радзивілів у 1590 р. на місці більш давньої дерев'яної церкви, збудованої ймовірно ще в 1511 р. Для забезпечення діяльності обителі князь Радзивіл на користь василіян записав 74 тис. злотих і чотири села.

У 1652 р. Свержанський монастир на Мінській капітулі був прийнятий до Чину і входив у Конгрегацію Пресвятої Трійці Руського Чину св. Василія Великого. Ігумен монастиря брав участь у Капітулах і мав право голосу на них, тобто монастир належав до вокальних монастирів Провінції.

У Свержанській чернечій обителі василіяни відповідно до рішень Дубненської капітули 1743 р. протягом 1743-1831 рр. утримували свій новіціат, а з 1797 р. і семінарію. У заснованій за велінням князя Міхала Радзивіла обителі, окрім теологічних наук, тут перших три роки навчання вивчали латинську, грецьку мови, історію, математику, граматику, а в четвертий – риторику, філософію, теологію, догматичне і моральне богослов'я. Тут навчалося до 20 вихованців. Протягом всього часу існування цього василіянського навчального закладу в монастирі його ректорами були: о. Інокентій Ясткевич, ЧСВВ, о. Ігнатій Шумкевич, ЧСВВ, о. Октавіан Довгірд, ЧСВВ, о. Олександр Буткевич, ЧСВВ, о. Владислав Полкотицький, ЧСВВ, а викладачами: о. Йосафат Маршевич, ЧСВВ, о. Іоан Плевако, ЧСВВ, о. Мельхіор Попіолковський, ЧСВВ, о. Теоктист Денесович, ЧСВВ та ін.

Коли в результаті II поділу Речі Посполитої у 1793 р. землі Білорусії ввійшли в склад Російської імперії, почалася поступова ліквідація З'єднаної Церкви. Згідно з планами Синоду РПЦ передбачалося будь що знищити на цих землях насамперед Василіянський Чин. Число монастирів Литовської Провінції Чину зменшилося із 83 до 23, а щоб ослабити василіян, закривалися їх навчальні заклади, усі монастирські маєтки передавалися на різні потреби Церкви. Зокрема монастирські добра і капітали Свержанського монастиря були передані в 1827 р. під юрисдикцію Раковського Свято-Миколаївського монастиря. Василіянська чернеча обитель в Новому Свержані була у

списку серед перших 15 монастирів, які мали бути ліквідовані відповідно до указу від 15 червня 1834 р., а також Духовна Колегія, перед якою російський царизм ставив завдання ліквідації З'єднаної Церкви і Василіянського Чину. Але остаточно василіянський монастир Успіння Пресвятої Богородиці в Новому Свержані припинив своє існування тільки у 1836 р.

У монастирській церкві була майстерно виконана ікона Пресвятої Богородиці, яку місцевий люд вважав чудотворною. Образ Пресвятої Богородиці був коронований. Внизу ікони у вишуканій бароковій рамці на латинській мові напис: *«Свержанську ікону Пресвятої Богородиці славну чудами князі Радзивіли Отцям Василіянам подарували»*. По обох сторонах рамки під крилами орла, який розпростер їх над нею, з правого боку – герб Радзивілів, зліва – герб Вишнівецьких. У 1857 р. на честь ікони було укладено Акафіст. Повний перелік чудотворних дійств Матері Божої у Свержанській іконі склав о. Петро Дунковський. Церква в Новому Свержані ще декілька років була греко-католицькою, і лише з 1840 р. тут стали відправляти богослужіння православні.

З любов'ю до ближнього

Іван ЯР

Івана Калюжного в селі недолюблювали і навіть побоювались. Важкий характер мав Іван. Та й з вигляду він був не дуже привітний. Жив на околиці села сам один після смерті своїх батьків, так і не обзавівшись сім'єю. Працював він сторожем в дачному кооперативі по сусідству, а у вільний від роботи час любив займатись столяркою. І все б нічого, як то кажуть – кожному своє, але була в Івана, на думку багатьох, одна препаскудна риса: якщо, на його погляд, було щось не так з кимось або чимось, він міг привселюдно про це відверто сказати, не дуже добираючи виразів і не зважаючи ні на що й ні на кого, ставлячи цим декого в дуже неприємне становище.

Одного разу, наприклад, коли люди йшли до церкви на недільну Службу Божу, Іван помітив серед інших секретарку сільради Наталку, яка була дуже повна і на свою біду в той день одягла джинси, які щільно облягали її надто товсті ноги. Виглядала вона в них справді карикатурно. Стоячи перед входом на церковне подвір'я, Іван дошкульно заговорив:

– Що, Наталко, несеш свій смалець до церкви показати, як тобі добре живеться на

сільрадівських харчах? – У селі поговорювали про те, що голова сільради робив ґешефти з земельними ділянками, і з цього дещо перепадало й секретарці. – А ти, Оксано, часом не переплутала, після вчорашнього, церкву з пляжем? Вважай, щоб твої причандали часом не повивалювалися з твоєї сорочини, коли будеш бити поклони. – Одягнена вона була справді надто нескромно, якщо взяти до уваги те, куди вона йшла. Присутні при цьому чоловіки глузливо кривили губи, а жінки ховали посмішки в кулак.

Червоні від стиду Наталка і Оксана тільки гнівно белькотіли, спопеляючи поглядом Івана та озираючись на інших: – Іди ти, іди ти. Якесь ненормальне, дати б тобі макітрою по голові, знав би як язиком плести!

Та Іван не вгавав: – То тобі треба дати прутом по філейних частинах – може скинула б пару кілограмів. – Жінки прожогом кинулись під рятівний захисток церкви.

Та після цього вже ніхто з жінок не дозволяв собі, під схвалення місцевого священика, приходити до церкви в не зовсім пристойному вигляді. Навпаки, вони подістали з шаф або купили українські вишиті сорочки й спідниці, які на думку всіх без винятку чоловіків пасували їм значно більше, ніж всі ці обтягнуті джинси й майки. Навіть молоді дівчата навернулись до свого національного одягу.

Особливо боявся потрапити на очі Івану місцевий голова сільради, який, як вже говорилося, був нечистий на руку. Навіть до церкви він ходив не в селі, а їздив за 30 кілометрів до міста, щоб тільки з ним не зустрітися.

Але деколи Іван Калюжний вів себе зовсім непередбачливо й дивно. Жив у селі в той час один чоловік на ім'я Павло, і був він тихої і сумирної вдачі. І хоч не відрізнявся великим розумом, але був працьовитий і побожний. Сталося так, що запала в душу Павлові одна молодиця. Полюбив він її всім серцем. І, хоч казали йому люди, що вона не для женячки, бо любить погуляти, та він нікого не слухав і, зібравшись духом, освідчився їй і запропонував одружитись. На диво, жінка швидко погодилась, бо їй підходив такий тихий, люблячий і працьовитий чоловік. Невдовзі народилися в них двоє дітей – дівчинка і хлопчик. Павло багато і тяжко працював, щоб забезпечити свою сім'ю всім необхідним і часто допізна затримувався на роботі. До нього доходили чутки, що дружина веде себе, м'яко кажучи, не так, як личить заміжній жінці, але він не вірив цьому, аж поки одного разу, ідучи вулицею міста, не став свідком того, як його улюблена дружина, вийшовши з ресторану в компанії підпилих чоловіків, які поводились з нею аж занадто вільно, сіла з ними в машину і поїхала в невідомому напрямку. Павло ще довго стояв, немов прибитий, і довго дивився туди, куди зникла машина. Те, що він побачив, настільки приголомшило його, що все, що він в той момент бачив, була компанія чоловіків, рука одного з яких лежала на грудях його коханої дружини… Відпросившись з роботи (в той день він мав чергувати всю ніч і жінка про це знала), він примчав додому і застав сплячих сина й дочку на підлозі перед телевізором. Жінки вдома не було. Вона прийшла тільки під ранок із стертим макіяжем на обличчі і, на запитання Павла, де вона була, презирливо відповіла, що це його не стосується і що вона не збирається перед ним відчитуватись. У нього все попливло перед очима. Перша думка, яка прийшла йому в цей час в голову, була схопити її за патли і бити щосили головою об підлогу, але в нього не вистачило на це духу. Після цього з Павлом сталася біда – він запив. Спочатку він втратив роботу, потім від нього відвернулись знайомі й друзі і нарешті його дружина, втративши заробітки чоловіка, чкурнула від нього з якимось

заробітчанином-східняком чи то в Донецьк, чи то в Дніпропетровськ. Забув він і за Бога. Тільки діти його, якими опікувалась його заміжня сестра Галина і які успадкували лагідну вдачу свого батька, не переставали любити його і по-дитячому переживати за нього. Яринка та Андрійко справді були золотими дітьми і, навчені своєю тіткою, багато молилися за свого тата.

Того дня Павло багато випив. Вийшовши з місцевої забігайлівки, він «на автопілоті», плентавши ногами, чвалав додому. Ледве подолавши декілька метрів, він схопився за стовпець дорожнього знаку і всіма силами намагався не впасти біля нього, бо сил підвестися, він знав, в нього вже не буде. Його рухи при цьому були настільки кумедні, що очевидці почали сміятися, а деякі відверто реготали. І тільки Іван Калюжний, підійшовши до нього, дивився на Павла з сумом і співчуттям. Якби хтось уважно придивився до нього, він із здивуванням побачив би, як його очі наповнилися слізьми. Приступивши до Павла, він обхопив його рукою за груди і, мало не несучи, повів додому. Після цього він опікувався ним, як малою дитиною. І Павло, завдяки старанням Івана, поборов свою біду. Іван навчив його столярної справи і допоміг влаштуватися на роботу. І яке ж це було свято для маленьких Яринки та Андрійка, коли тато з перших зароблених грошей приніс додому великий торт, цукерки і фрукти. Та найбільшим щастям було те, що їх улюблений татко позбувся своєї недуги і знову став таким, яким був колись. А Іван Калюжний став для них найкращим другом.

…Зима того року прийшла пізно. Вже відсвяткували Новий Рік, і люди були заклопотані підготовкою до Різдва. І тільки тоді вдарили морози, і земля вкрилася білою ковдрою. Для дітей, які довго очікували на сніг і можливість повозитися на санчатах, це було великою радістю. Сестра Павла, яка прийшла помогти по дому, нагодувала дітей, одягла їх і дозволила їм вийти з санками на двір, а сама пішла поратись на кухню. Діти повозилися деякий час біля дому, але тут не було ніякої гірки, з якої можна було б з'їжджати, і вони пішли до ставка, який був поблизу. До нього йшов пологий схил. Ставок на той час вже покрився кригою і його припорошило снігом. Саме тоді до Павла ішов Іван Калюжний, несучи ялинку та декілька прикрас, і уявляв, як зрадіють їй діти. Доходячи до ставка з іншого боку, він побачив, як Яринка та Андрійко возяться на санчатах, і в привітанні підняв вверх руки з ялинкою і торбиною з прикрасами. Діти також помітили його і, лишивши санки, радісно кинулись йому на зустріч. Але побігли вони не навколо ставка, а через нього, бажаючи скоротити тим шлях, забувши, що під снігом ще не міцний лід. Відбігши від берега метрів із двадцять, вони раптом відчули, як під ногами затріщало і на снігу з'явились мокрі полоси від води, яка пробивалася крізь тріщини. Злякавшись, діти почали верещати. Побачивши це, Іван з криками вертатися назад якнайшвидше метнувся берегом до них, на ходу скидаючи кожух і шапку. Малята від страху не могли поворухнутися. Лід під їх ногами все більше осідав. На крики дітей з хати вискочила Галина і, лементуючи, кинулась до ставка. Підбігши до того місця, звідки було найближче до дітей, Іван, не роздумуючи, ламаючи кригу, кинувся у воду. По дну ставка можна було пройти ще метрів десять-дванадцять від берега, потім треба було тільки пливти. Набухлі від обтікаючої води светр, штани і черевики тягли його під воду, але Іван був сильним чоловіком і найважливішим для нього в той час було встигнути до дітей. Допливши до дітей на відстань приблизно одного метра, несамовито працюючи руками і ногами, він якомога спокійніше і підбадьорливо наказав Андрійкові під-

повзти до нього і вилізти йому на шию, а Яринці сказав відповзти від того місця, де вона була і лягти на лід, тим самим зменшивши небезпеку розламу криги. Діти послушно зробили так, як сказав Іван. Вертаючись з Андрійком до берега, на якому плакала і викрикала Галина і на зойки якої почали збігатися люди, Іван відчув, як крижана вода все більше сковує його тіло. У той час він молив Господа Бога тільки про одне: щоб той дав йому сили врятувати ще і Яринку. Відчувши під ногами тверде дно, Іван узяв Андрійка на руки, підняв його над собою і чимшвидше побрів до берега, де, ставши на коліна якнайближче до води, була готова прийняти від нього хлопця Галина. Віддавши його, Іван повернув назад до Яринки, відчуваючи, що занімілим тілом все важче стає рухати. Як тільки він доплив до краю криги, второпна дівчинка одразу вибралась йому на шию і Іван, віддаючи останні сили задубілого тіла, поплив назад. Коли до рятівного дна лишалось якихось метр-два, він відчув, що вже не в змозі їх подолати, і почав поволі занурюватись у воду.

– «Ще трошки, дядьку Іване!» – до його свідомості долинули слова дівчинки. Ніби якась сила примусила його знову запрацювати руками і ногами і він, нарешті, відчув під собою дно. Підняти Яринку над собою на руках вже не було сили. Значно повільніше, ніж першого разу він добрався до берега і віддав дівчинку, але вилізти на берег він сам вже не міг, і люди, які прибігли на поміч, ледве витягли його, напівживого, з води. Хтось приніс його кожух і шапку і, насилу одягнувши його, за комір і за руки поволокли його до Павлової хати. Дітей, які, хоч і намочилися в холодній воді, швидко порозтирали і обігріли, і вони навіть не простудилися.

Іван Калюжний прожив після цього ще три дні. Весь цей час біля нього невідступно знаходився Павло, який чомусь вважав себе найбільше винним у тому, що сталося. Їхати в лікарню Іван категорично відмовився, попросив тільки покликати священика, який висповідав його, уділив Святе Причастя і Оливопомазання. Перед самою кончиною Іван попросив привести до нього дітей, яких він дуже любив і, поблагословивши їх, тихо відійшов у вічність.

Ховали Івана одразу після Різдвяних свят. На похорон зібралось усе село. Прийшли і оплакували його навіть ті, яким він найбільше допікав. Перед церемонією похорону Павло підійшов і запропонував священикові гроші на те, щоб за Івана, скільки потрібно, правилися заупокійні Служби Божі. Старенький священик лагідно посміхнувся і сказав:

– Павле, він не потребує жодних додаткових Служб Божих, бо цим актом пожертви свого життя за спасіння життя інших він з перших хвилин відходу з цього світу заслужив собі на Небо в сонмі святих, серед яких він перебуває вже зараз. Тому молися до нього як до святого, а Бог, за його посередництвом, неодмінно вислухає тебе.

У день похорону була відлига і моросив дрібний дощик. Відкритий гріб Івана був усипаний живими квітами і, коли священик відправляв Панахиду, несподівано вигляну-ло сонце і заграло міріадами іскорок на квітах, що огортали тіло Івана. Так Небо віддало свій останній земний салют тому, кого багато хто вважав непривітною і дивною людиною…

Будова святинь

(продовження легенди «Король і селянин»)

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

У столиці славного королівства відбувалася під час свята на честь святого Архангела Михаїла інавгурація нового короля. Ним став з волі батька його старший син Арнольд. На інавгурацію з'їхались королі, князі сусідніх країн. Багато людей зійшлися зі всієї країни, так що катедра столиці був переповнена, крім цього велика кількість людей стояли на площі перед собором. Король Арнольд під час інавгурації, звернувшись до народу, згадав свого попередника батька короля Радомира, про його заслуги перед народом і про те, що повинен і він зробити в першу чергу, щоб продовжити справу свого попередника . Він захоплено говорив:

– Усвідомлюємо, що наша катедра не відповідає сучасним вимогам. Число мешканців нашого міста постійно зростає, і тому хотілося б побудувати новий більший собор. Я вдячний своєму попереднику батькові Радомиру, який почав перемир'я з нашими сусідами, з якими ми постійно воювали, бо багато жертв забрали ці війни й багато матеріальних витрат, а користі не було. Тільки мир з іншими державами дасть нам можливість укріпитися у своїй країні. Ми зможемо побудувати великий собор, який стане катедрою для наших єпископів, і також багато церков в інших містах, а для просвіщення нашого люду побудувати також школи. І цим ми з вами виконаємо бажання мого попередника короля Радомира. Але це все я зможу зробити з вашою допомогою. Разом ми зміцнимо свою державу, і наше життя стане кращим. Тому прошу молитися за свого новопреставленого короля і за наш весь народ. Так нам, Боже, допоможи, у Тройці Святій Єдиній, всі ангели і святі… – закінчував своє перше слово король Арнольд.

Ця вістка швидко розійшлася по всій країні. Люди раділи, що вже більше не буде війни, схвалювали будівництво катедри, церков і шкіл. Невдовзі від короля вийшло звернення до всіх громадян країни, щоб складали свої пожертви на будову найбільшого храму в країні, який мав стати столичним собором, а вже через рік мало починатись будівництво.

По всіх містах і селах збирали пожертви. Були такі, що добровільно віддавали свої заощадження, але багато відмовлялися, і тому були випадки, коли навіть забирали побори під примусом. Знову стали нарікати люди на свого володаря. Хоч будівництво величавого храму швидко почалося, але одразу припинилося з різних причин.

Король вирішив відбудувати найперше свої палати, багато грошей витрачували на розбудову укріплень і замків, а також прокладав дорогу через гори до сусідніх країн, та й люди з кожним роком складали менше пожертв. Минали роки, а будівництво храму стояло на місці. Усюди були злидні, бо за свою працю майже нічого не одержували. Тому були випадки, коли робітники не виходили на роботу, а через деякий час зникали з міста, залишаючи свої домівки, йшли до інших країн, а дехто виїжджав аж

за море в чужі краї.

Були й такі, які не довіряли королеві і ухилялися від податків, підбурювали людей і подекуди виникали бунти. Король посилав військо для придушення бунтівників. Це його дуже дратувало. А тут через рік настала засуха. Король рятував населення від голоду, як тільки можна, внаслідок чого знову опустіла каса, тоді король став закликати духовенство, священників монахів, монахинь і весь народ молитися за добре поліття в наступному році. А в цей час заворушилися бунтівники, які всю вину покладали на короля і звинувачували його навіть у тому, що він не провадить війн і називали боягузом.

Єпископи і священики, як могли, так втихомирювали людей, закликаючи всіх до молитви за спокій і мир в країні. Король розчарувався у своїх задумах, тому вирішив порадитися у старенького монаха, до якого завжди приходили багато людей з різними життєвими проблемами. Він йому сказав:

– Ваша величносте, будова храму це Божий задум і всі труднощі, які ви переносите, Бог сприймає, як вашу жертву на славу Його, тому ви на добрій дорозі, тільки більше молитви потрібно від вас і ваших мирян.

І одного разу прийшли посланці від князівства, з яким постійно воював у минулому його батько король Радомир. Їх з великою увагою прийняв король Арнольд. Старший посланець, близький родич самого князя, під час привітання промовив:

– Ми дякуємо Богові і вам, Ваша величносте, що не воюєте більше проти нас. Нам відомо, що ви почали будувати велику катедру на славу Божу. Тож ми вирішили подати вам свою невелику пожертву від нашого князівства. Люди щедро зібрали ці гроші, які ми передаємо вам від усієї щирості.

Молодий король був дуже здивований від такої несподіваної зустрічі і грошовим даром від князя сусідньої держави. Він тут же просив посланців передати щиру подяку князеві і всім людям, які склали пожертву на побудову храму у його столиці. Він висловився:

– Цей ваш подарунок буде новим поштовхом побудови нашої катедри. Запрошую на будівництво від вашого князівства добрих майстрів і робітників. Цей храм, який побудуємо на честь Божої Матері, повинен нас з вами примирити. Ми не можемо проживати з вами у постійній ненависті. Тому дякую вам за перший ваш крок до примирення наших народів.

Вже на другий день король зібрав всіх своїх службовців і заявив, що починає продовжувати будувати собор, але для цього потрібні нові кошти. По всій державі почались нові побори. По селах від селян збирали податки властителі сіл, і гроші передавали до королівської скарбниці.

Та не зважаючи на всі негаразди король Арнольд не тільки будував собор, але також розбудовував свою столицю, як і раніше, закладали фундаменти під будинки, розбудувались школи, торговельні заклади, прокладалися дороги, навіть почалось будівництво старечого будинку. Та на жаль, більшість людей нарікали на тяжку працю. Йшли роки, і король мав велике бажання за свого життя побачити новозбудовану святиню. Рік за роком швидко минає життя, і король не помітив, як постарівся, а одного разу сказав при всіх своїх слугах:

– Роками я наздогнав свого батька. Переодягнусь на жебрака і буду сам збирати гроші на побудову святині.

Він пішов між люди, а на престолі на деякий час залишив свого сина. Переодягнутий у рвану одежу, король Арнольд заходив до кожної хати, як до багатих, так і до бідних, і збирав скромні пожертви на будову собору, заодно знайомився з життям селян, розпитував про їх ставлення до короля. Якось зайшов він до підгірських сіл.

Бувало зайде до багача і просить милостиню:

– Не для себе прошу, а на Божу славу, для потреб людських потрібний храм на честь Божої Матері, якщо ваша милість, пожертвуйте, що можете, а Бог вам винагородить стократно.

Багачі, хоч і давали щось, але скупилися, рахуючи дрібні монети, говорили:

– Цього року урожай слабенький, і з худоби нема доходу, та й птиця не ведеться, а тут ще податки великі, – повірте, що нема звідки щось пожертвувати на Боже. На наступний рік, як дасть Господь дожити, то наперед зберемо гроші, бо розуміємо – на Божу справу не можна жаліти.

Король подякував за подачку і, виходячи, сказав, щоб через рік господар зібрав більше грошей на добру справу.

Далі увійшов він до вбогої хатини і побачив тут п'ятеро дітей, яких доглядала мати, бо батько був на полі недалеко від дому. Привітавшись по-християнськи, король почав говорити:

– Я посланець самого короля, збираю гроші на будову храму Божого, якщо ваша ласка, скільки зможете.

Мати заметушилася, вибігла надвір і стала звати свого чоловіка з сином, які відразу прийшли до хати.

– Це гість від самого короля, – говорила вона.

– Ми дуже вдячні вам, що загостили до нас. Ми чули, що король збирає гроші на будову святині. Яке щастя, що до нас завітав його посланець. Але найперше просимо з нами пообідати. Хочемо вам сказати, що дуже багато людей нарікає на короля за нелегке життя, та що вдіємо… Хоч переживаємо великі труднощі, але на Боже завжди знайдемо гроші. Нехай Господь йому допомагає! – Гість вклонився їм, сердечно подякував і сказав, що особисто від них щиро привітає короля, а він не забуде своїх добрих підгорян, і хотів виходити з дому, та Степан тут же просив:

– У нас так заведено, що ми не маємо права відпустити гостей голодними, тож з нами разом пообідайте, та й ще щось розкажете, дуже вас просимо, – запрошував господар Степан гостя до хати.

Коли сіли за стіл, Степан став розказувати про свого батька:

– Мій тато ходив із королем походом воювати проти загорських сусідів, але не змогли ми покорити їх. А потім перед тим, як мав він померти, ходив до самого князя цієї країни і просив пробачення за себе, за воїнів і за короля, а мені дав заповіт, щоб я побудував також каплицю між нашим селом Верхівка і Гута, бо дуже ворогують між собою мешканці цих сіл. Можливо, як заповідав мій батько, настане мир між нами. Ці гроші, які зібрав на будову цієї каплиці, віддаю вам на більш важливу будову храму Божого у нашій столиці.

Це несподівана зустріч так підняла на дусі короля, що він мало що не виявив себе. Гість набрався сили і висловив Степанові щиру подяку. Після таких відвідин король ходив по різних підгірських і гірських селах і потім повернувся до свого королівського замку. Незважаючи на всі труднощі, король просив у Бога одного, щоб за своє життя він ще зміг побудувати величаву катедру на честь Пречистої Діви Марії.

* * *

Після смерті батька Степан став ще більш побожним. Завжди в неділю і в свята ходив він на богослужіння аж у сусіднє село. І лише за рік він вирішив одружитися з дівчиною з села Гута, як це йому пропонував батько.

Марія, майбутня дружина, походила з убогої сім'ї. Селяни як з Верхівки, так із Гути були задоволені, адже ж давно такого

не було, щоб хтось так одружувався. Це був знак, що між селами настане мир. У Гуті навіть виникнули якісь непорозуміння, бо колись у цьому селі побили одного із гостей Степана. Тож він сам став заспокоювати їх і дав добрий приклад вибачення:

– Дорогі гості, друзі, можливо ми вас колись образили, тож найперше просимо у Бога прощення, а також у вас. А щоб між нами не було більше ворожнечі, побудуємо між нашими селами церковцю, яка буде нас єднати, бо всі ми – діти одного Бога. Ісус Христос нас навчає любити одного. Можливо через нашу ворожнечу стільки маємо бід і всякого лиха. Будемо жертвувати на цю будову гроші і разом збудуємо, щоб потім разом у ній молитися.

Ці ж самі слова Степан сказав у своєму селі, коли гості з Гути прибули на весілля у Верхівку. Та не всі мешканці сіл сприймали однаково щирий намір Степана. Одні говорили, що це неможливо, інші говорили, що до цієї церкви ніхто не піде, інші знову казали, що не варто цього починати. Тільки декілька жителів цих сіл були готові підтримати добрий намір Степана і допомогти йому. Дружина Марія дуже зраділа, що на кінець з Божою допомогою між мешканцями сіл настане примирення, тому у всьому вона підтримувала свого чоловіка.

Зараз після весілля Степан почав збирати на будову церкви гроші. Як міг, так пояснював людям свій добрий намір. Одні нарікали, що збирають гроші для короля на церкву, а тут ще хочуть будувати у селі церкву, а інші, хоч давали гроші, але дуже мало. Тому він ходив далеко в гори і там пояснював, що треба всюди будувати церкви на славу Божу. Хоч Степан був добрим столяром, та його всюди називали лісорубом, бо батько, дід таки працювали лісорубами у лісі.

Бувало, Степан зайде до убогої хатини і бачить злидні бідної сім'ї, розпитає про їхнє важке життя, аж тоді говорить, для чого він зайшов.

– Оці гроші я зібрав на будову невеликої церкви, але бачу ваші злидні і хочу вам допомогти. Тож візьміть від усієї щирості від тих, хто їх пожертвував.

Були випадки, що вбогі мешканці від дару відмовляються, а він їм залишає гроші і говорить:

– Це від Господа Бога, і грішно буде, якщо відмовитесь.

Про нього люди говорили, що це людина від Бога. Тому йому довіряли, жертвуючи дрібні гроші на будову церкви. Навіть у горах його щедро приймали і давали невеликі пожертви.

Одного разу, будучи в одному гірському селі, Степан зустрів людей, які сердечно – просили на погоріле. Він їх розпитав про потерпілих і відвідав їх:

– Сьогодні я вам цю збірку дарую, а як відбудуєтеся, тоді поможете нам будувати церкву, – і віддав їм всі гроші, які зібрав протягом місяця.

Проходив час, і Степан вже сам у собі зневірився, бо ніяк не зміг зібрати хоч би невелику суму грошей. Навіть Марія, його дружина стала йому дорікати за його щедрість. Степан постарівся, діти підросли, та церкви ніяк не мав змоги побудувати. Одного дня прийшла вість з королівського двору, щоб на свято Успіня Матері Божої всі сходились до столиці на освячення новозбудованого храму Божого, який мав стати собором для всієї країни. Степан вирішив, щоб то не стало, прибути на це освячення. Про це він сказав своїй дружині:

– Маріє, – говорив він до неї, – можливо, у нас нічого не виходить з будовою церкви, бо мало жертвуємо на будову собору. У нас є трохи грошей, тож я особисто подарую їх самому єпископові, щоб він благословив нас на добру справу.

Марія від такої несподіванки відповіла йому:

– Поступай так, як вважаєш за потрібне.

Звичайно, там є заможніші люди, які вкладають свої кошти на собор, але і наша частка нехай буде там. Може дійсно Господь Бог і нам допоможе.

На другий день Степан залишив дружину на господарстві, а сам пішов до королівської столиці, щоб особисто побувати на освяченні храму.

Серпень. Закінчувалися жнива, і Степан, йдучи полями, всім бажав Божої допомоги і щастя, хто працював на полі. А коли його запитували, звідки він і куди мандрує, відповідав:

– Йду на освячення нашого собору до столиці. Тож і ви маєте нагоду побувати на великому торжестві, адже ж храм будується на всі віки.

– Всі бажали Степанові щасливої дороги і повернення додому, висловлюючи своє вдоволення.

Наближаючись до столиці, він зустрічав багато прочан, які також йшли на посвячення собору. Вздовж дороги стояли жебраки, які просили милостині. Це були опущені, здавалось, Богом забуті люди, переважно каліки, які простягнутими руками випрошували дрібні грошики в паломників.

Степан з болем у душі, дивлячись на убогих жебраків, давав їм дрібні монети, а з каліками він ще довго розмовляв, співчуваючи їхнім терпінням. З кожним днем зменшувався гаманець з грошима, які він призначив на собор. Декілька разів давав слово собі, що буде обходити прошаків. Та чим ближче було до столиці, тим більше Степан бачив жебраків і не міг він не дати їм нічого.

Підійшовши до міста Степан, поглянувши у гаманець, побачив декілька монет у ньому. Він дуже засумував, що буде зовсім малою пожертва на собор, тому заховав гаманець у торбу і хотів закрити свої очі, щоб не бачити нещасних жебраків. Та коли увійшов у столицю, то побачив сліпу матір-каліку з малими дітьми, які тулилися до неї, простягаючи свої руки до прохожих. Степан був зворушений до сліз, зупинився біля матері і, нічого не кажучи, віддав їй останні гроші. На жаль, вона не бачила його милос-

тині і навіть не подякувала йому, лиш потім діти її розказали про щедрого паломника.

Прийшовши до новозбудованої катедри, він побачив масу прибулих людей. Та Степан дуже зажурився, що всі свої гроші розтратив на милостиню. На другий день відбувалося освячення святині. Було дуже багато священиків, єпископів, навіть з інших країв, а також було багато високодостойних державних мужів. Торжественне освячення відбулося з усіма почестями, а відтак була урочиста Служба Божа, яку очолив Легат з Апостольської столиці, зачитавши послання самого Святішого Отця. Всі проповіді, а також подяку короля за пожертви люди сприймали з великою вдячністю Богові.

Степан, як ніколи розжалівся і став плакати, що не може щось пожертвувати на храм. Та на цей час він побачив над вівтарем на іконі Матір Божу, яка також плакала і тут же з радісною усмішкою потішала його, кажучи:

– Сину мій, дякуй Богові за придбані гроші, які ти віддав моєму Синові Ісусові.

Не встиг оглянутися Степан, як видіння на іконі зникло, а в пам'яті залишилися слова, які він не міг зрозуміти. Після освячення собору раділи всі люди і спокійно розходилися. Пішов і Степан.

Прибувши додому, він все це розповів своїй дружині, тоді вона тут же від радості сказала йому:

– Яке велике щастя! Пречиста Діва не опустить нас. Вона допоможе також нам збудувати каплицю і гроші допоможе нам зібрати, і тоді складемо пожертву на катедру.

А на другий день Степан з Марією пішли шукати місце для будови каплиці. Зупинилися вони на галявині біля лісу, до якого примикало поле, з якого недавно зібрали урожай пшениці. Недалеко від стежки побачили невеликий струмок, який витікав з-під землі.

– Тут джерело є. Це місце життєдайне, – говорив Степан. Вони почали відмовляти Вервицю, а після молитви розгрібали руками джерельце, з якого струмувала вода, розтікаючись по всій галявині. А коли вода очистилася, вони, перехрестившись, напилися її.

– Цей добрий знак вказує, що це місце благословенне, – радіючи, говорив Степан, а ось тут побудуємо криничку.

Через кілька днів Степан став звозити з лісу колоди дерев липи, дуба, ясена й інших дерев. Йому допомагали люди як з села Верхівки, так і Гути. Вістка про джерело у

лузі на галявині під лісом розійшлася по всій околиці, а крім цього, всі раділи, що буде біля джерела збудована церква. Степанові довіряли жителі близьких сіл і складали свої пожертви на будівництво каплиці. Кожного дня було видно працю людських рук. На будові від ранку до вечора працював Степан і його діти, а також приходила у вільний час сюди Марія і допомагала, прибираючи сміття, а основне, готувала обіди для робітників. Ввечері перед сном Степан, Марія і їхні діти молилися, дякуючи Богові за щасливий відпрацьований день. Поклавши дубові підвалини, майстри зводили стіни з липових брусів, дах і покрили гонтою.

Церкву побудували швидко і вже на свято Покрови Пресвятої Богородиці її освячували. За дорученням єпископа церкву освячував священик парох з сусіднього села. Зійшлося багато з навколишніх сіл, співали пісні на честь Богородиці. А коли освячували церкву винесли ікону Матері Божої з дитятком Ісуса. Після Служби Божої біля кринички, яку збудували над джерелом, освячували ще воду. Степан зі сльозами дивився на ікону Матері Божої, дякуючи Їй за завершення будови. І враз він побачив Матір Божу, яка об'являлась йому у столиці, коли він був на освяченні катедри. Там Вона йому об'являлася сумною зі сльозами на очах, зате тут була дуже радісна. Степан запитав Її, чому вона у катедрі плакала, а тут радіє? Тоді Мати Божа відповіла:

– У місті було багато слави на честь Ісуса мого Сина, бо собор дійсно збудований на славу Божу і там завжди прославлятиметься ім'я Господнє, але гординя і фарисейство багатих вельмож і навіть деяких духовних осіб, котрі забули про бідних, затьмарювала цю урочистість, та пожертви від них не всі були щирими, тому був смуток великий для мене і тільки твоя милостива щедрість і увага до вбогих потішила мене. Ісус Христос за всіх жертвувався Отцю Небесному і для кожного хоче особистого навернення і спасіння сьогодні Він страждає і терпить з усіма тими нещасними, яких ти зустрічав і уділяв їм свою милостиню… А тут у цьому місці, де збудована на мою честь каплиця, я відчуваю убогість і щирість сердець і це місце стане чудотворним, а джерельна вода буде оздоровляти страждаючих і немічних. Як у місті, так і в селі я радію миром, який ви започаткували. Нехай мир настане між вами і Богом, мир між усіма народами, мир між усіма людьми і в тому числі між мешканцями ваших сіл, мир у ваших родинах і сім'ях, у кожному серці. Я – Цариця миру. Молюся постійно за цей мир. Мир, який дарує Господь, означає щось більше, ніж припинення війни між народами. Сьогодні я дуже радію разом з усіма вами. Як каже апостол Павло, що мир отримуємо через Христа: *«Він є нашим миром!» (Еф. 2, 14)*. Бо тільки Христос може дати вам мир, якого ви шукаєте. Я буду завжди з вами в особливий спосіб по всі часи. Моліться всі разом моїм Псалтирем, яким є мені милим, – це молитва на Вервиці. Моліться, моліться, моліться не тільки словами, але й серцем.

Закінчилося об'явлення Матері Божої, і Степан довго молився, дякуючи Богові за все, що бачив. А між сусідніми селами назавжди настав мир. Тепер жителі двох сіл творили одну парафію. Їх об'єднала святиня, яку вони спільно збудували.

Відтоді минуло багато часу, та вода з цієї кринички, яка постійно витікає з цілющого джерела, за Божою благодаттю оздоровляє як душевно, так і тілесно багатьох, хто приходить сюди, щоб помолитись до Небесної Цариці. Тому сюди щорічно приходить багато прочан на відпуст зі всіх околиць, щоб помолитися спільно на Вервиці – тим самим прославляти Божу Матір, свою Небесну Неньку і Царицю Неба й Землі.

Нічого немає випадкового

Галя, м. Бар
(Вінницька обл.)

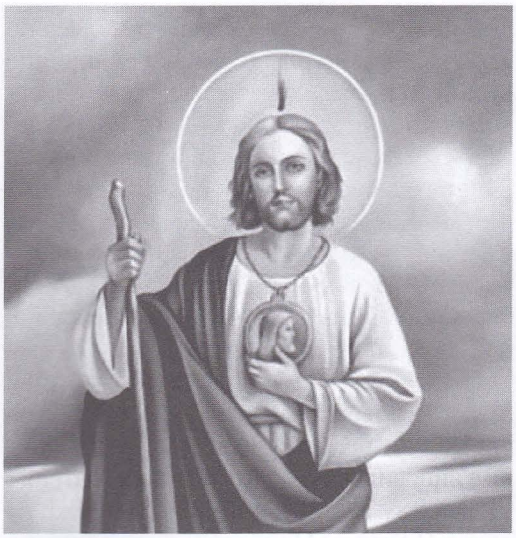

Я ще раз переконалась у тому, що нами керує Господь. Одного разу мені в руки попала книжечка про життя й діяльність Юди Тадея. У своєму житті за Божою допомогою він зцілював хворих людей.

У 2010 році в мене на грудях з'явилась гулька. Вона мене не боліла, і я на неї не звертала уваги. Так було 2 роки. На третій рік в травні вона збільшилась і вийшла наверх, почала кровити, гнити, утворився свищ з неприємним запахом. Я прийшла до церкви і розповіла все о. Мелетію. Моє рішення було не йти на операцію, а помирати. О. Мелетій довго мене переконував оперуватись. А на кінець сказав мені: «Даю тобі книжку про святого апостола Юду Тадея. Прочитаєш, помолишся до нього і тоді зрозумієш, як правильно поступити». Я почитала, помолилась і своїми словами звернулась до святого про настанову та допомогу. Як поступити, якщо така воля Божа, йти на операцію, чи ні? Через тиждень побачила дивний сон. Раптом переді мною чудова поляна, повна сонячного світла, спокою, пахощів. Я така щаслива, радісна іду по цій поляні, і раптом бачу чоловіка що стоїть праворуч удолині. Він високого зросту, худенький, світловолосий стояв від мене метрів три. Я зупинилась і дивлюсь біля мене стоїть старша жінка. Обличчя її я не бачу, а поруч з нею молода дівчина. Коли я зупинилась цей чоловік дуже милим лагідним голосом сказав мені: «Зійди до мене, я тобі його випалю». Я зійшла до нього в цю долинку, де він стояв. У руці він тримав жезл і направив його мені на цю гулю. Я стою й дивуюсь: він випалює, а мене навіть не болить. І я зрозуміла, що ця жінка й дівчина, що стоять біля мене, його помічники. Я пробудилась і дуже здивувалась цим видінням, і зрозуміла, що це – милосердя святого Юди Тадея, що він явився мені у сні і дав рятунок. Але чому приснились мені жінка та дівчина, що стояли біля мене? Я цього довго не могла зрозуміти. Після цього сну приїхали діти і почали вмовляти мене піти на операцію. І тут в мене виникло бажання оперуватись, хоч перед тим я не хотіла навіть думати про це. Після операції мене послали на опромінювання. Там я побачила ту старшу жінку і молоду дівчину-медсестричку, які робили мені опромінення. І тут я зрозуміла, чому вони мені приснилися. Сьогодні я сердечно дякую Богу і святому Юді Тадею та Божому лікарю. Дякую о. Мелетію за те, що дав мені ту книжечку, за його любов та увагу до ближнього.

Це святий Юда Тадей дав мені зрозуміти, що через цих людей він мене вилікував.

Слава тобі, Боже, навіки слава. Амінь.

П'ять літ вже оглядаєте Ви Бога

(пам'яті о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ)

Любов ДІВЧУР, м. Червоноград

У Малехів протоптана стежина,
Тут мир та спокій, легко на душі,
Похована відома всім Людина,
П'ять років спочиває у тиші.

Взимку та влітку тут не в'януть квіти,
Лампадки на могилці мерехтять.
Сюди спішать дорослі, юні й діти,
Щоб шану та любов свою віддать.

Чому ж так людно майже тут щоднини,
До кого люди звідусіль спішать?
Тож ким ти була, дорога Людино,
Що так про тебе люди гомонять!

Тут "Отче наш" ми молимось завзято,
За Вас до Бога шлемо молитви,
Духовний тату, отче Йосафате,
Ви скрізь і завжди Людиною були.

Ласку і любов Ви дарували людям,
Вчили любити Бога і людей.
Ми любим Вас й ніколи не забудем,
Моліться, Отче, за своїх дітей!

Уже п'ять років Вас немає з нами,
Мов п'ять Христових ран – душа болить,
І часу плин чомусь не гоїть рани,
Не забуваєм, Отче, Вас й на мить.

Нема заміни Вам на цьому світі,
Бракує Ваших усмішок й тепла,
Лиш на могилці полум'ям зігріті.
Згоріли ж Ви, мов свічечка, до тла.

Знаєм, за нас Ви молитесь до Бога,
Піклуєтесь за нас у небесах,
Без Вас терниста наша є дорога,
Вже творите для нас Ви чудеса.

П'ять літ вже оглядаєте Ви Бога,
Свята душа сіяє у раю,
У Малехів не заросте дорога –
Даруєте Ви тут любов свою.

За все Вам вдячні, Отче Йосафате,
Благаємо, моліться Ви за нас!
За Вас ми молимось і віримо завзято –
Блаженним проголосять скоро Вас!

ЛЮДИНО, ОДУЖУЙ!

Наталя КРІСМАН

У кожній Людині на денці у серця
Є крихітка раю – ти знаєш чи ні?
То чом безупинно шукаємо жертву,
Її роздираєм, немов на війні?!

Вростає байдужість у нас споришами.
"Яке милосердя? В нас ера вовків!" –
Ти кажеш, мій друже, без тіні розкаянь,
І в голосі твердо відлунює гнів.

Не слово – цикута, жалі в небо квилять,
Довіра на друзки, мости у вогні,
Душа на розпутті, надломлені крила,
І двом – надто вузько на стежці одній.

Для ближнього стигне отрута в бокалі –
Традиція давня людської пихи.
Кривавляться стигми, "світ надто лукавий!"
Таке виправдання лише для слабких.

В життя круговерті стираються грані
Між світлом і тінню, між добрим і злим,
Втрачають опертя людські сподівання
На вічне й безцінне, суцільні вузли.

Надміцно сплелися у сітях омани,
Що згублені душі затягує в вир.
Лиш янголи в висі скривавлені рани
Оплакують дужче, аніж до сих пір...

Людино, одужуй! Сама ж собі лікар,
Пусти в душу світло, збори в собі зло!
А знаєш, мій Друже, мистецтво велике –
Ненависть зцілити любові теплом

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє "Місіонаря", хочу подякувати через журнал Господу Богу Ісусу Христу, Матінці Божій, св. Філомені, Отцю Піо і особливу подяку хочу скласти апостолу Юді-Тадею за отримані ласки, за успішний вступ до ВНЗ моєї донечки. Всім низький уклін і подяка!

Ваша постійна читачка
Баран Лідія, с. Завадів
Стрийський район, Львівська обл.

Шановна редакціє журналу «Місіонар»!

Минуло багато часу з цієї пори, коли я пообіцяла скласти подяку Господу Богу, Матері Божій, св. Юді Тадею, св. Антонію Падевському й іншим святим, які моляться за мою сім'ю.

Дякую Господу Богу за всі ласки, які ми одержали.

Не перестаємо молитися до Господа Бога, Матінки Божої, св. Юди-Тадея, св. Йосифа, св. Миколая Чудотворця за ще одну ласку і милосердя для нашої дочки. Чекаємо на допомогу, якщо на це воля Божа.

Дякую всім святим, які моляться за мою сім'ю.
З повагою
Марія
(Іспанія-Мадрид)

Слава Ісусу Христу!

Пише до Вас постійна читачка журналу «Місіонар». Через журнал «Місіонар» складаю щиру подяку Господу Богу Ісусові Христові, Його Милосердю, Пречистій Діві Марії, св. Тадею, св. Антонію, св. Отцю Піо, св. Марті, св. Філомені, св. Шарбелю, св. Йосифові, св. Анні, св. Терезі, св. Бенедиктові за отримані ласки та за вислухані молитви.

Щиро вдячна Вам – працівникам часопису «Місіонар», що надаєте нам таку можливість бути вдячними і дякувати Господу. Хай Господь допомагає Вам у Вашій нелегкій праці.

Леся,
м. Івано-Франківськ

Слава Ісусу Христу!

Хочу подякувати на сторінках вашого журналу Ісусику, Матінці Божій, книзі «Вервиці визволення», св. Юді-Тадею, св. Філомені, св. Миколаю Чудотворцю, св. Антонію Падевському, св. Йосифу, св. Миколаю Чарнецькому, св. Шарбелю і всім святим за оздоровлення від душевних недуг, розпачу, страху, тривоги. Я завжди відчуваю Божу ласку й опіку всіх святих, а також Матінки Божої й Ісуса Христа. Моліться щиро до Господа Бога і Матінки Божої і всіх святих і ваші молитви будуть вислухані.

З повагою
Марія,
м. Старий Самбір, Львівська обл.

Шановна редакціє журналу «Місіонар»!

На сторінках Вашого часопису хочу висловити щиру подяку Господу Богу Всемогутньому, Пречистій Діві Марії, св. Йосифу, св. апостолу Юді-Тадею, св. Філомені, св. Антонію Падевському,

св. Шарбелю, св. Отцю Піо, св. Миколаю Чудотворцю, св. Миколаю Чарнецькому, Ангелу Хоронителю і всім святим за вислухані молитви й отримані ласки.

Життя важке. Багато труднощів приходиться переборювати. Але коли щиро, з вірою попросити в молитві про допомогу, то Бог, якщо на те Його Божа воля, завжди вислуховує і допомагає, і наші тривоги, сум, розпач перемінює у радість.

Просимо і надалі Божої опіки, прощення гріхів, уважності в молитві і Божого благословення для всієї родини.

З повагою Софія Крук,
с. Корчин, Радехівський р-н,
Львівська обл.

Дорога редакціє «Місіонаря»!

Передусім, щиро дякую Вам, що публікуєте подяки людей за отримані від неба ласки.

Хочу також подякувати за величезну ласку, яку одержали моя сім'я від Всемогучого Отця, жертовного і люблячого нас Ісуса та незбагненного і багатого на ласки Утішителя. А також такої щедрої на ласки Пресвятої Діви Марії та всіх святих вселенської церкви.

Один священик порадив мені молитися до Всецариці «Акафіст» про допомогу для онкохворих. Я молилася цілий рік кожного дня, а тепер молюся один раз на тиждень. Операція, яка була дуже-дуже важка і малонадійна, пройшла добре, чоловік себе добре почуває вже другий рік. Вважають, що це чудо. Я знаю, що все в Божих руках, тому молюся і прошу ласк на майбутнє. Вірю, що без Божої помочі нічого доброго нема.

З повагою
Ірина Лучко,
США

Через журнал «Місіонар» складаю щиру подяку Господу Богу Ісусу Христу, Його милосердю, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, св. Філомені, Ангелу Хоронителю, душам у чистилищі та всім святим за всі отримані ласки, а саме за те, що моя внучка поступила в інститут, а дочка сплатила великий кредит.

Ольга,
Львівська обл.

Шановна редакціє!

Хочу на сторінках часопису подякувати Господеві, Матері Божій, Ангелу Хоронителю, а особливо св. Юді-Тадею, до якого зверталася в складних обставинах. Дякую найбільше за Божий дар – я втретє стала мамою.

Господи, не відвертайся від мене, керуй моїм життям. Мати Божа опікуйся моєю сім'єю. Ангеле Хоронителю, будь зі мною в кожну хвилину життя. Всі святі, моліться за нас, грішних.

Ірина Смерека
Золочівський р-н

Шановна редакціє!

Через Ваш часопис хочу щиро подякувати Господу Богу, Пречистій Діві Марії та св. Юді-Тадею за допомогу мені й моїй сім'ї.

Мої молитви про вирішення проблем з працевлаштуванням чоловіка та інших матеріальних проблем долинули до св. Юди-Тадея і були вислухані.

Наталя,
Львівська обл.

КРОСВОРД «МОЛИТВА ТА ПІСНЯ»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

(Три крапки замініть словом зі Святого Письма, із книжки о. Василя Мендруня, ЧСВВ «У молитві і піснях» та молитовника «450 Молитов»)

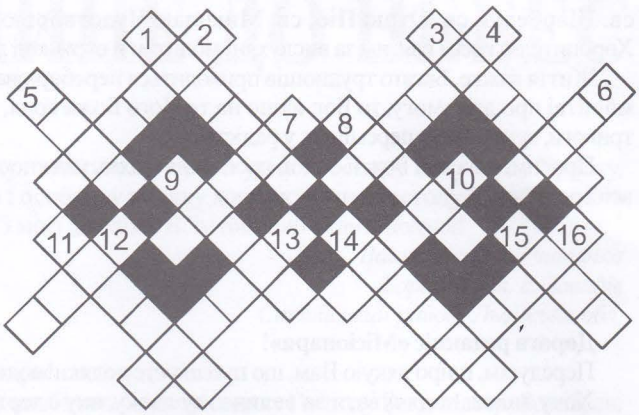

1. Мій Боже, вірую в Тебе, бо Ти – непомильна … . 2. Йду до Тебе із поклоном разом з ангелом своїм. … став для Тебе домом і розрадою усім. 3. Під Твій … святий, Діво Свята, прийми дітей своїх, о Всеблага. Маріє, наш покров, на поміч все готов, Маріє, наща любов. Маріє, наш покров, на поміч все готов, Маріє, наша любов. 4. Маріє, Діво Пресвята, Ти Дівством краща всіх лелій, одні лиш гідні небеса Тобі … віддать святій. 5. Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас і цілий … . 6. Отче Предвічний! Жертвую Тобі Тіло і …, Душу і Божество найдорожчого Сина Твого, а нашого Господа Ісуса Христа для перепрошення за наші гріхи і гріхи цілого світу. 7. Найвища мета, до якої прагнуть люди і яка керує їхньою діяльністю тощо, прагнення. 8. Наш Марійський цей кружочок для Марії лиш цвіте, і … з живих квіточок тільки Їй в дарі несе. 9. Марія нам помагала, Марія нам хоче помогти, Марія нам може помогти, … нам поможе. 10. Краща від сонця, Діво Святая, на небі світиш, Мати благая, світи на працю, на хліба …, учуй наш тихий молитви голос. 11. Господи Ісусе Христе! Сину Божий! Основнику святої Католицької Церкви! Як з невимовного Твого милосердя зволив Ти зійти з неба на землю й пролити Свою пресвяту Кров за спасіння людського роду, так зійди Своєю всемогучою ласкою й учини, щоб усі Твої вірні жили завжди лише за Твоїми науками і заслужили колись на … нев'янучої слави в Твоєму Небесному Царстві. 12. Сказав Ісус до нього: «Іди, … твоя спасла тебе». І негайно прозрів той та й пішов дорогою за ним. 13. Такий … усіх тих, що на здирство ласі; воно вбиває того, хто його в собі має. («Приповідки»). 14. Щодня я згинаю коліна, зі мною духовна сім'я, у серці моїм Україна, в молитві … моя. 15. Чи … зневіри віє, чи вітер зимний б'є, – Христове Серце гріє Апостольство Своє. 16. Боже, Отче всякого світла і …! Глянь ласкавим оком на моїх дітей-школярів. Поблагослови їх, Господи, щоб вони набули в школі знань, потрібних до туземного життя, а передовсім, щоб облагороднити свої душу і серце.

Відповіді на кросворд «ЛІТЕРА «С», опублікований у числі за вересень 2013 року:
ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4.Соломія. 6.Студія. 9.Сет. 10.Синай. 11.Салон. 13.Сесія. 14.Сік. 16.Сідней. 19.Сценарій.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Самум. 2.Софія. 3.Сян. 5.Студит. 7.Семінарія. 8.Самарія. 12.Сербія. 15.Серце. 17.Стан. 18.Січ.

XX Форум видавців у Львові та видавництво «Місіонер»

На ювілейному Форумі видавців у Львові видавництво «Місіонер» представило нові видання: Дмитро Степовик «Візантологія», Андрея Торніеллі «Франциск разом», Софрон Мудрий «Перехід на інший обряд», Йосиф Рацінґер – Венедикт XVI «Ісус з Назарету: Пролог». Вже вкотре видавництво отримує визнання на такому великому святі книги та друкованого слова. Так і цьогоріч одну з нагород присуджено книзі о. Климентія Стасіва, ЧСВВ «Вартовий Господнього світильника».

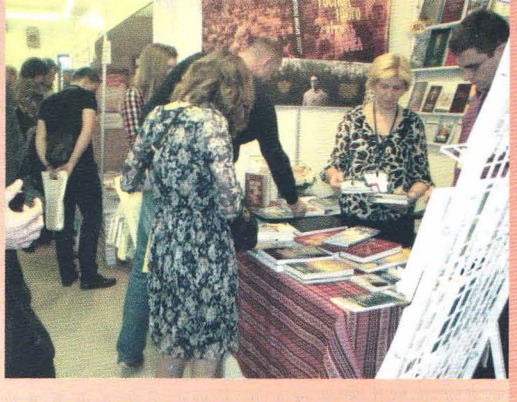

ТАЇНСТВА ВЕРВИЦІ

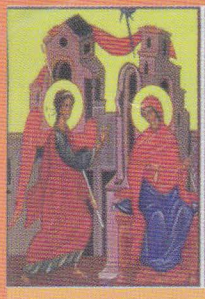

Благовіщення

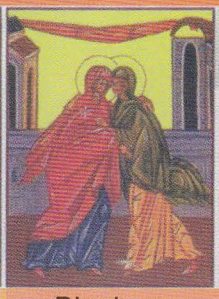

Відвідини Єлисавети

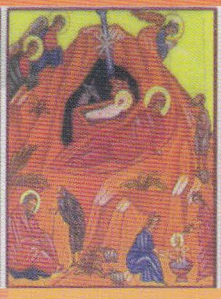

Різдво ГНІХ

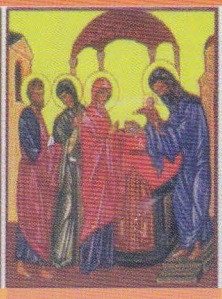

Стрітення

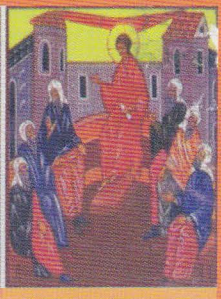

Віднайдення Ісуса в храмі

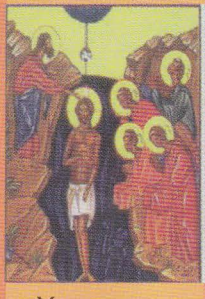

Хрещення ГНІХ

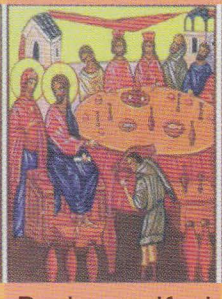

Весілля в Кані Галилейській

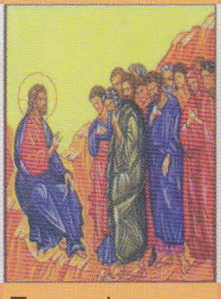

Проповідування Царства Божого

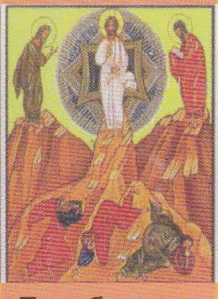

Преображення ГНІХ

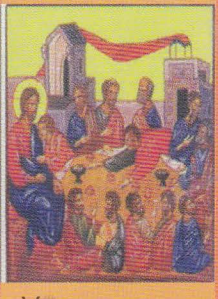

Установлення Пресвятої Євхаристії

Молитва в Оливному городі

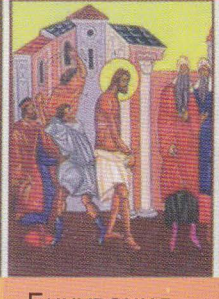

Бичування

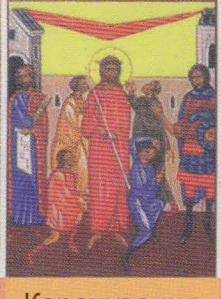

Коронування терням

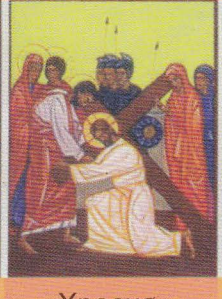

Хресна дорога ГНІХ

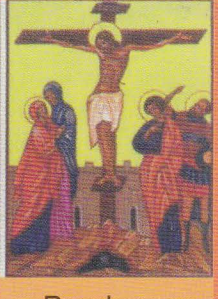

Розп'яття і смерть ГНІХ

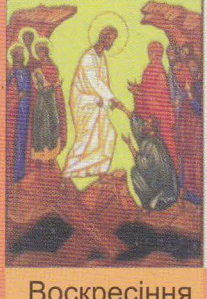

Воскресіння ГНІХ

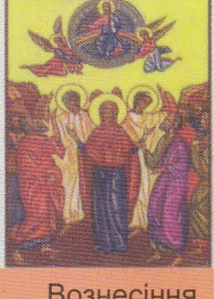

Вознесіння ГНІХ

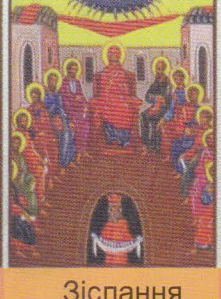

Зіслання Святого Духа

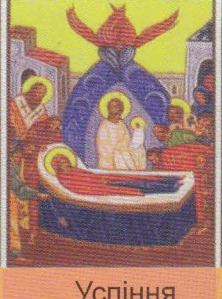

Успіння Пречистої Діви Марії

Коронування Пречистої Діви Марії